

A Szentlélek közössége Pünkösöd és ökumené

„Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és a Szentlélek közössége mindnyájatokkal!” (2Kor 13,13) Kinek ne csengene ismerősen a keresztyén

liturgiába mélyen beivódott páli áldásformula? S ki ne gondolkozott volna már a befejező szavak értelmén és jelentőségén? Mégsem hiábavaló, ha éppen pünkösdkor szakítunk újra időt erre, mert amikor az európai és észak-amerikai társadalmakban a természetes közösségek meggyöngítésére tett évszázados kísérletek célba érni látszanak, különösképpen kell figyelniük az ünnep egyik lényeges üzenetére: „...a Szentlélek közössége mindnyájatokkal!”

Az első, amire fölfigyelünk, hogy ez a közösség kétirányú. Mindenekelőtt a Mindenható Istennek hozzánk való lehajlását jelenti, azt, hogy ő maga kíván közösségre lépni a hívőkkel: „(az igazság Lelke) nálatok lakik, sőt bennetek lesz” (Jn 14,17). Ebből ered viszont a közösség másik iránya, vagyis a Léleknek az a munkája a tagok közt, aminek következtében eklézsia születik, Krisztus kegyelmének és Isten szeretetének fundamentumán álló gyülekezet.

(folytatás a következő oldalon)

Lelki ajándékok minden időben

A lelki ajándékok háza táján sok tudatlanság volt Pál apostol idejében is, ezért ír így a korinthusiaknak: „A lelki ajándékokra nézve pedig, testvéreim, nem szeretném, ha tudatlanok lennétek.” (1Kor 12,1)

A lelki ajándékok helye

A lelki ajándékok sorsa némelyeknél az, hogy csak összejöveteli alkalomokra tartják fenn őket. Pedig a lelki ajándékokat az Úr nagyobb részben nem az istentiszteletre adja. Talán onnan fakad a félreértés, hogy Pál apostol a korinthusiaknak a lelki ajándékokról az összejövetelek kapcsán ír (1Kor 12 és 14). Így némelyek úgy gondolják, hogy a lelki ajándékok a li-

turgikus alkalmakra (imaáhitat, biblióra, ifjúsági, női kör, istentisztelet stb.), vagyis a „különösen szent” cselekményekre vannak fenntartva.

Mintha nem igényelne a gyermeknevelés, a baráti beszélgetés, a munkahelyi forgolódás, az ügyintézés és egyáltalán minden értelmes emberi tevékenység lelki ajándékokat is ahhoz, hogy hasznos, eredményes és építő legyen. Mintha a gyülekezetet kellene építeni, de a családjunkat, a szomszédainkat, az osztálytársainkat, a munkatársainkat már nem. Igenis, a lelki ajándékokra a mindennapi ténykedéseink során hallatlan nagy szükség van.

(folytatás a 192. oldalon)

Törekedjétek a szeretetre, buzgón kérjétek a lelki ajándékokat...
(1Kor 14,1)

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Péter-től és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?” (ApCsel 2,37)

A HÉT GONDOLATA

Keresztyénységünk gyöngesége, gyakorlati meddsősége, a hit és hitelenség között ide-oda hanyóadásunk legnagyobb részét onnan ered, hogy hanyagságból engedjük félbeszakadni a Szentléleknek bennünk elkezdett jó munkáját. (Próhla Károly)

A HÉT IMÁJA

Uram, Szentleked késztetését, indítását segítségemre! Ámen.

Pünkösdi célgyűjtés

a Kecskeméti Báránka
Keresztyén Óvoda
építésének támogatására

Isten országa természetében hordozza a növekedés lehetőségét.

A kecskeméti gyülekezet nemrég átadott új imaházában három és fél éve működött óvodát 28 gyermekkel, 6 gyülekezeti és 22 gyülekezeten kívüli „báránkával”. Ennek a szolgálatnak a gyümölcseit látva döntöttek arról, hogy az óvodai férőhelyek (csoportok) számának növekedése érdekében bővítik az imaházat egy óvodai épülettel és ifjúsági térrel. Odaszánt adományaikból már összejött a 80 milliós beruházás költségének a fele. Ez év februárjában elindult az építkezés. Szeptemberre szeretnék átadni a földszinti óvodai részt, hogy két csoportban elindulhasson a foglalkozás.

A kecskeméti példaeértékű szolgálatának legyünk részesei mi is pünkösdi adományainkkal! Az összegyűjtött pénzt mielőbb juttassunk el egyházunk számlájára, hogy azt továbbbíthassuk a gyülekezetnek!

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **Június 19.**, vasárnap 19.00-kor a Páduai Szent Antal-templomban (1145 Budapest, Bosnyák tér 26.) lesz **Tóka Ágoston és Monostori Ferenc orgona-diplomahangversenye.** A műsor:

Tóka Ágoston: J. S. Bach (1685–1750) Esz-dúr prelúdium és fúga (BWV 552); *Lisznyai Szabó Gábor* (1913–1986): II. Canzonetta; *Liszt Ferenc* (1811–1886): Fantázia és fúga az „Ad nos, ad salutarem undam” korálra.

Monostori Ferenc: *Cabanilles* (1644–1712): Tiento de Batalla Punt Baix; *Beethoven* (1770–1827): Zwei preluden durch alle Dur-Tonarten Op.39.; *Liszt Ferenc* (1811–1886): B-A-C-H prelúdium és fúga; *O. Messiaen* (1908–1992): Offrande au saint sacrement; *M. Dupré* (1886–1971): H-dúr prelúdium és fúga Op.7. No.1.

A hangversenyre a belépés díjtan!

♦ **Június 26-án** Felsőpetényben fél 10 és 15 órai kezdettel a Répás dombon **fúvószenekarok találkozóját tartunk.** Igét hirdet *dr. Almási Mihály.* Ezen a napon szeretnénk megalakítani a Magyar Baptista Fúvószenekarok Egyesületét. Minden fúvószenekari vezető részvételére számítunk. Az étkezés önellátó módon történik. (*Tóth Péter, elöljáró*)

♦ **Június 27-től július 9-ig** nyári **egyházzenei tanfolyam lesz az Újpesti Baptista Imaházban.** Az idén folytatjuk az eddigi karvezetés, ének, harmónium, orgona és gitár tanszakokat. Információk és jelentkezési űrlapok a www.baptist.hu internetcímen található.

A jelentkezéseket június 13-ig várjuk *Kovács István* címeire: istkov@freemail.hu, 1162 Budapest, Timur u. 79. Tel.: (06-1) 409-05-20 (este).

♦ **Június 27. és július 2.** között (hétfőtől szombati) **25+ tábor szerveznek Perén.** A részvételi díj 3200 Ft/nap/teljes ellátással (üdülési csekket is elfogadnak). Jelentkezés: erika.basista@gmail.com, 70/3346-477 vagy jurasmargo@gmail.com, 20/4652-308.

♦ **Július 17–24-ig** a **XII. Keresztyén Művészeti Táborát szervezi Bodrogon** a Bodrogi Zeneiskola. Jelentkezni lehet zenei vagy vizuális műhelybe. Táborozó és önkéntes segítő jelentkezési lap igényelhető: bodrogizeneiskola@gmail.com.

A Szentlélek közössége... – folytatás a címloldalról

Nem véletlen, hogy az Újszövetségben először éppen a pünködsdi történekekről szóló beszámolóban olvassuk a *közösség* szavát (ApCsel 2,42). Hiszen a Lélek megtapasztalása nyomán Krisztus követőiben határozott közösségtudat született, mégpedig olyan, ami a közösségért való felelősségtudattal is párosult.

Nem véletlen, hogy a Szentlélekről, gyülekezetben végzett munkájáról beszélve Pál apostol csaknem mindig a „mi” és a „ti” szavakat használja. Hiszen a Léleknek mindannyiunkkal való közössége emlékeztet leginkább a Krisztus Jézusba vetett hit testületi dimenziójára, s óv leghatározottabban attól, hogy a hitet mint valami privatizálható árucikket kezeljük: higgyünk – a Krisztusban hívókkal való közösségvállalás nélkül.

Nem véletlen, hogy a Lélek jelenlétének egyik legnyilvánvalóbb ajándéka a szabadság (2Kor 3,17), hiszen képes és kész is fölzsabadítani még az „önzetlen önszeretet” alól is, hogy nyitottá legyek a másik felé – aki óhatatlanul más, mint én –, s akár szenved, akár dicsőségben részesül, vele együtt szenvedjünk, illetve örüljünk valamennyien.

Ezért megkerülhetetlen pünkösdkor az egység kérdése, amennyiben mi is valljuk, hogy „egy Lélek által egy testté kereszteltettünk” (1Kor 12,13). S ezért kell a Lélek ajándéka-

képpen vett egységet minden igyekezetünkkel megőrizni (Ef 4,3), tudva, hogy bár a keresztyén közösség egysége nem statikus állapot, hanem dinamikus folyamat, az egység megteremtői nem mi vagyunk. Fenntartóinak viszont lennünk kell, ha nem arakunk hűtlen szolgálkként rombolóivá válni.

Az így működő Krisztus-testben szót értenek, mert szót is váltanak egymással. S tudják, hogy „a keresztyén közösség olyan közösség, amely Jézus Krisztus által és Jézus Krisztusban áll fenn” (*Bonhoeffer*), ezért senki részéről nincs helye a fölöslegesség érzésének, ahogy a fölsőbbrendűség-tudatnak sem.

„...a Szentlélek közössége mindnyájatokkal!” Ezek után tehát világos, hogy az apostol nem üres lózungnak szánta ezeket a szavakat, hanem olyan jókívánságnak, ami az áldás ígérését is hordozza. Nem lehet ezért más kérésünk ma sem:

„Jöjj, teremtő és életadó Lélek, hogy veled és testvéreinkkel közösségben végbemenjenek közöttünk és bennünk azok a változások, melyek hitünk hitelreméltóságát is erősíteni fogják!”

Lőrík Levente

(a Magyarországi Egyházak
Ökumenikus Tanácsa Teológiai és
Keresztyén Egység Bizottságának tagja)

Közösség a Szentlélekkel

Péter azt mondja: „...veszitek a Szentlélek ajándékát.” Az ApCsel 1,5-ben a szerző ugyanezt a gondolatot így fogalmazza meg – Jézus ajkára adva a szót: „*János ugyan vízzel keresztelt, de ti Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva.*” Az apostoloknál a Szentlélek-keresztség pünkösdkor történt meg. A péteri ígérlet szerint a beme- rítést és a bűnbocsánatot követi a Szentlélek vétele. Maga a Szentlélek-keresztség (közösségre jutás Isten Szentlelkével) a beme- rítéstől függetlenül, az előtt is bekövetkezhet. Ezt mutatja az ApCsel 10,45–47: „...*Vajon eltilthatja-e valaki a vizet, hogy ezek be ne merítkezzenek, miután vették a Szentlelket?*” Ez azonban rendhagyó eset. A tipikus az, hogy a beme- rítést követi a Szentlélek-keresztség, s a Szentlélek ajándékai ez után jelentkeznek (vö. ApCsel 8,17).

Nem mondhatjuk azt, hogy csak azok kaphatják a Szentlélek ajándékát, akik beme- rítkeztek, de aki fölismerte a beme- rítést igazságát, és nem engedelmeskedik Krisztus parancsának, hanem elhallgattatja lelkiismeretét, az nem jár el helyesen (vö. 1Pt 3,21).

Idézzük itt még Tit 3,5-öt: „...*az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője által.*” Az újjászületés nyilvánvalóan fontosabb, mint a beme- rítés – de vajon egy újjászületett hívőnek illik (vagy szabad?) engedetlenkedni azzal a Jézussal szemben, aki élete árán biztosította számunkra az üdvösséget? Isten a tudatlanság idejét elnézi. Ha valaki nem tudja, hogy Jézus a hívő beme- rítését parancsolta, és ő maga mást gyakorol, nem bűnös – de aki tudja?! (Vö. Jak 4,14; Mt 10,32; Lk 9,26.)

(*Dr. Almási Mihály:
Népszerű teológia röviden*)

„Ne látszatra szolgáljatok!”

A magyar baptista misszió mai kihívásai (5. rész)

A jövő nemzedéke egyházunkban

Országos missziónk meghatározó kérdése, hogy a jövő nemzedéke megtalálja-e helyét gyülekezeteinkben. Öröm látni azokat a gyülekezeteket, ahol a gyermekek nagy számban vesznek részt az istentiszteleteken. Jézus mondja a tanítványoknak: *„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne tiltásotok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa.”* (Mk 10,14) Helytelennek tartom azt a gyakorlatot, hogy az istentisztelet „érdemi része” alatt kiküldik a gyerekeket az imateremből. Ez érthető a csecsemők és bölcsődés korúak esetében, ha van üvegfalal leválasztott vagy monitorral ellátott elkülönített szoba a számukra. Az értelmesebb kisgyermek részvételét azonban mindenképpen fontosnak tartom a felnőtt-istentiszteleten, még ha időnként zavaró is jelenlétük az idősebbek számára. Meg kell ugyanis szokniuk már fiatal korban az istentisztelet légkörét és rendjét ahhoz, hogy később is ott láthassuk őket. Ettől függetlenül lehet, sőt kell korcsoportos alkalmakat biztosítani számukra, amikor a saját értelmi szintjükön is tanítást kaphatnak a bibliai történetekből.

Az ifjúság sorsa és helyzete is fontos kérdése egyházunknak. Néhol teljesen szétválik a fiatalok és az idősebbek istentiszteleti látogatottsága és a gyülekezeti életről vallott felfogása. Néhol az ifjúság gyülekezeti a gyülekezetben. Több helyen ez a helyzet gerjeszt kiválásokat és szakadásokat. Kortűnet az állandó pörgés, zsongás, felületesség, a földobott hangulat. Ezek az életérzések a gyülekezeti életbe is itt-ott utat törnek. Ha ellenállásba ütköznek, akkor könnyen kiválnak és olyan közösséget keresnek, ahol ezt az igényt jobban kiszolgálják. Komoly kérdés, hogy miként lehet megtartani az ifjúságot úgy, hogy az Ige mértéke és szellemisége nem szenved csorbát, és a fiatalság újabb hangvételű harmóniavilága is teret nyer a hagyományosabb elemek mellett. Kierlelt egységes vezetői látással és gyülekezeti fórumbeszélgetésekkel bizonyára megtalálható a közösen járható „kiváltképpen” való út.

Házasság és család

Azt mondják sokan manapság, hogy a házasság intézménye válságban van. Nem a házasság van válságban, hanem maga az ember. Elszakadt Teremtőtől, föllázadt törvényei ellen, így minden kapcsolata zavarossá vált.

„Uram, te formáltál anyám méhében”

Ma a legnagyobb sátáni támadás a házasságot és a családi életet éri. Megdöbentő, hogy hazánkban a megkötött házasságok 61%-a válással végződik. Sajnos ez a tendencia az evangéliumi közösségeket, közöttük a baptista gyülekezeteket sem kerüli el. A fiatalok házassadási kedve igen alacsony és az utóbbi időszakban a 30-as éveikre tolodott ki, így a gyermekvállalás is minimális számra korlátozódik.

Örvendetes az a tény, hogy a jelenlegi kormányzat a család intézményét védelmébe veszi, és adókedvezményekkel próbál az anyagi terheken könnyíteni. A magzat élethez való jogát is a fogantatástól kívánja törvényvel védeni. Szégyenletes és tragikus magyar népiükre nézve, hogy az elmúlt 55 esztendőben 6,5 millió magzatot gyilkoltak meg magyar „anyák” méhében. Nem csoda, hogy évente egy kisváros lakosságával (20 ezer fő) csökken Magyarország lakossága. Az elmúlt 30 esztendő alatt 700 ezerrel csökkent Magyarország lakossága. A 2011-es esztendő gyászévként vonul be a magyar történelembe, mert megcsontított hazánk lakossága először zuhant a 10 milliós létszám alá. Ne csodálkozzunk ezután, ha a nyugdíjrendszer a teljes csőd felé tart, hisz nem lesz életerős, munkabíró generáció, amely az idősebb korosztályt eltarthatná.

Tisztesség és megbecsülés jár azoknak az édesanyáknak és szülőknek, akik minden nehézség ellenére hitből vállalják Isten ajándékaként és áldásaként a gyermeket, hisz *„Az Úr ajándéka a gyermek, és az anyaméh gyümölcse jutalom”* (127. zsoltár 3). Bárcsak a hívő családok példát mutatnának a világ számára a tiszta házastársi kapcsolat és a gyermekáldás örömmel való fogadása területén! (Folytatjuk)

Dr. Mészáros Kálmán
egyházelnök-lelkipásztor

Pünkösdi ökumené

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Teológiai és Keresztyén Egység Bizottsága napirendjén továbbra is fontos feladatként szerepel, hogy tagegyházaink gyülekezeteit, híveit arra buzdítsuk, hogy a pünkösdi ünnepkörben – tehát a mennybemenetel napjától egészen a Szentháromság vasárnapjáig terjedő időben – a helyi lehetőségeknek megfelelően találják meg a hívek az együtt imádkozás, együtt ünneplés, a Szentlélek jelenléte közös átélésének szép alkalmait. Erre már sok áldott példa is buzdíthat bennünket.

Az idén e példák sorát szeretnénk szaporítani azáltal, hogy nevezett ökumenikus bizottság maga is rendez pünkösdi vasárnapján egy zenés, ökumenikus istentiszteletet és szeretetvendégséget Budapesten.

E lapszamban a bizottság baptista tagja, *Lőrik Levente* teológiai adjunktus bibliatanulmányát olvashatjuk, valamint a pünkösdi istentiszteletre szóló meghívót ajánljuk olvasóink szíves figyelmébe.

Éljük át a pünkösdi ökumenikus közösséget!

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa, az Egyetemi Gyülekezetek és a Magyar Evangéliumi Szövetség (Aliansz) ökumenikus istentiszteletre hívja és várja a pünkösdi ünnepelő testvéreket június 12-én, pünkösdvásárnap 17 órára az Ökumenikus Tanács kápolnájába (1117 Budapest, Magyar tudósok krt. 3.).

Az istentiszteleten református, evangélikus, baptista, metodista, ortodox, római katolikus és pünkösdi lelkipásztorok rövid igemagyarázatokkal szolgálnak. Az ünnepélyességet, a pünkösdi spirituális élményt gospel- és ortodox kórusok, továbbá más zenés biznyságtételek is gazdagítják. A krisztusi közösség gyakorlását az istentisztelet után szeretetvendégség szolgálja. Minden testvérünket szeretettel hívunk és várunk.

(B. Z., a MEÖT főtítkára)

Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. (ApCsel 2,42)

Tanulni a Lélekről

A Szentlélekről elsősorban nem beszélni kell, hanem élni általa, engedelmeskedni neki, figyelni indítására; egyszerűen közösségre jutni vele, és közösségben ma-

radni vele. A 19. század egyik nagynevű teológusa J. B. Hirscher mondta annak idején, hogy a Szentlélekről szóló igazságokat, amelyek a keresztyén élet szempontjából alapvetően fontosak, széles körben nem ismerik, következésképpen érdektelenek velük szemben, s ezért elsősorban a hiányos katechetikai oktatás felelős. A hiányos ismeret egyik oka ma is az oktatásban keresendő. Bővítünk kell az ismeretátadást, és messzeemenően figyelembe kell venni az ígét: „Ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság” (2Kor 3,17).

A baptizmus mindenütt a világon szövetségekre tömörülő mozgalom. Ha a római egyház a maga szerveztségében olyan széles teret biztosít – különösen a II. vatikáni zsinat óta – a különféle teológiai nézeteknek, úgy nekünk, akik a gyülekezeti autonómiát hirdetjük, még kevésbé szabad tragikusban vennünk, ha bizonyos kérdésekben nem száz százalékgig értünk egyet. Ez nem zárhatja ki a szeretetet, a közös erőfeszítést a közös cél érdekében.

A keresztyénség soha nem volt és nem lesz uniformizált. A baptizmusban is hiábavaló lenne minden ilyen irányú törekvés.

Az is természetes, hogy mindez nem jelenti azt, hogy a közösség nem gyakorolhatja (sőt: hogy nem kell gyakorolnia) a lelkek megvizsgálásának Istentől kijelölt feladatát, azt sem, hogy nem lenne köteles bizonyos tévtanításokkal szemben határozottan állást foglalni, és a megrogzított tévtanítókat kiközösíteni.

Ehhez éppúgy a Szentlélek világgosságra van szükség, mint a közösségépítés, az evangelizáció eredményes végzéséhez.

(Dr. Almási Mihály:
Népszerű teológia röviden)

Lelki ajándékok minden időben – folytatás a címloldalról

Ilyen a házastársi kapcsolat. Ha párunk hasznára és épülésére akarunk lenni, akkor isteni ajándékokra van szükségünk ahhoz. De ilyen a gyermeknevelés is, a munkahelyi feladataink, a baráti kapcsolataink megélése, a rokoni kötelességeink teljesítése, az ügyeink intézése, az iskolai életünk, az utazásban való részvételünk, a telefonálásunk, a vásárlásaink... Mindben a Lélek ajándékára van szükségünk, hogy gyermekünk helyesen növekedjen, hogy munkánk áldás legyen, hogy barátaink fejlődjenek, hogy rokonaink élete kiteljesedjen, hogy ügyeink intézése során isteni hatás áradjon.

Szolgálat és lelki ajándékok

A lelki ajándékokkal kapcsolatos félreértés egy másik forrása az, hogy a gyülekezeti megbízásokat és a lelki ajándékokat összekeverjük. A régi mondás szerint: Akinek az Úristen hivatalt ad, annak ész is ad hozzá. De ez nem igaz. Ha vannak az Úrtól történt megbízásaink – akár a családban, akár a munkahelyen, akár a társadalomban, akár a gyülekezetben –, az nem jelenti azt, hogy be is tudjuk jól tölteni azokat. A szolgálatra történő megbízás, a tisztségre történő megválasztás önmagában még nem garancia – a Lélek ajándékai nélkül – az eredményes munkára. A lelki ajándékok teszik hasznossá tevékenységeinket, ezért azokra minden időben és helyen szükségünk van, hogy építő legyen beszédünk, cselekedetünk és egyáltalán jelenlétünk. Így tanítja Pál a korinthusiakat: „Ezért ti is, mivel rajongtok a lelki ajándékokért, arra igyekezzetek, hogy gazdagodásotok a gyülekezet építését szolgálja!” (1Kor 14,12)

A lelki ajándékok beazonosítása

Korunk technicista szemlélete sugallja, hogy a lelki ajándékokat folyamatosan meglévő hitbeli képességeknek fogjuk fel, amelyeket Isten egyszer kiosztott mindenkinek különböző mértékben, s ettől kezdve az a dolgunk, hogy azokat alkalmazzuk és fejlesszük. A lelki ajándékok attól azok, hogy nem birtokoljuk, nem uraljuk, mert nem belőlünk fakadnak. Isten ajándékai azok az élet szolgálata közben, nem pedig előre. Figyeljük meg Pál apostol következő kérését: „...adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát...” (Ef 6,18–19) Pál apostol bizonyára folyamatosan és konkrétan is készült felszólalásaira, igehirdetéseire. Igyekezett megismer-

ni hallgatóságának gondolkodásmódját, életét jó előre. Ezek alapján készült mondandójára. De meghagyta magában Istennek azt a jogot, hogy a beszéde közben ő adjon „ígét”. Ezért kéri a gyülekezetet, hogy a börtönben is adja meg Isten azokat a szavakat, melyeket épp a börtönörnek, a látogatóknak kell mondania. Nem attól hiteles tehát a lelki ajándék, hogy azt hiszem, előre megvan; hogy előre tudom, mit fog Isten tenni és mondania. Épp ellenkezőleg: nyitott vagyok arra, hogy Isten is megszólaljon, és ezzel nem nekem kell tisztában lennem, hanem másoknak kell tapasztalniuk a Lélek hatását.

A lelki ajándékokra helyesen vágyó ember azt tapasztalja, hogy utólag derül ki, mi volt eredményes a gyermeknevelésében, a bizonyágtételében, az igehirdetésében, a tanácsadásában, a vigasztalásában... Aki már a cselekvése és a beszéde közben is tudja, hogy mi fog isteni eredményre vezetni, az csak nagyképp és gőgös. Az csak hiszi, hogy a Lélek ajándékait birtokolja. Csak bitorolja.

A lelki ajándékok végtelenek

Némelyek úgy gondolják, hogy volt vagy van egy abszolút isteni lista a lelki ajándékokról, és azok közül kell valamit megszerezni. Újra és újra megjelennek a Biblia szövegei alapján ezek a listák: mik a lelki ajándékok, mik a jellemzőik, hogyan fedezhetjük fel őket magunkban. Ezek a listák sokakban azt a görcsös igyekezetet váltják ki, hogy legalább egyet produkáljanak az ajándékok közül. Szemináriumok, tréningek és konferenciák próbálják megtanítani és átadni ezt a „tudást és hitet”.

Az ajándékok sokféleségével az apostolok azt kívánták jelezni, hogy minden helyzetre (1Pt 4,10) van Istennek megoldása és továbbvivő ereje, amit kérni kell. A lelki ajándékok mindegyike jó, és ezért ezerfélék.

Valamilyen lelki ajándékra mindig szükségünk van ahhoz, hogy hasznosak legyünk. De nem nekünk kell pontosan kitalálni, hogy mire van szükség az adott helyzetben, mert akkor az csupán a mi megítélésünk alapján való cselekedet (saját ajándékunk), de nincs benne Isten. Nem Isten Lelke ajándékoz valamit a másoknak, hanem csak mi.

Nekünk az a dolgunk, hogy gondolkodva és imádkozva cselekedjünk, bízva abban, hogy a Szentlélek megmutatja és megadja, amire szüksége van a másoknak.

Szeretetre törekedve kérni

A Lélek ajándékai haszonra adottnak, embertársaink építésére. Egyrészt arra, hogy a többiek fizikai, földi szükségleteit pótoljuk. Másrészt azt szolgálja, hogy velük embertársainkat megerősítsük a helyes hitben és az egészséges személyiség kiformalódásában. A Lélek ajándékainak feltétele, hogy gyakoroljuk magunkat a bennünk lévő isteni természetben (2Pt 1,4). A Lélek ajándékai nem üres formák, nem vallásoskodó cselekedetek, nem tisztégekhez kötődő magatartásformák, hanem a másik lelki gyógyulására és egészséges fejlődésére igyekvő és azért imádkozó ember szolgálatára adott Isteni áldások.

A Lélek ajándékát megelőzi az a vágy, hogy segíteni akarjuk a másikat abban, hogy az életben boldogulni tudjon, hogy Istent megismerje, hogy ne csupán társadalmi és gyülekezeti fogyasztóvá váljon, hanem igaz emberré. A Lélek ajándékait nem birtokoljuk, de vágyakoznunk kell arra, hogy azok által tegye az Úr eredményessé igyekezetünket.

Ezért kapcsolja össze Pál apostol tanácsában a szeretetet a lelki ajándékokkal így: „Törekedjétek a szeretetre, buzgón kérjétek a lelki ajándékokat...” (1Kor 14,1)

Látjuk, milyen szorosan kell összefonódnia igyekezetünknek Isten munkájával? Nekünk az adott pillanatban arra kell törekednünk, hogy megértsük: Mit diktál a szeretet? De ez még kevés. Mert egyúttal azért is kell könyörögnünk, hogy Isten adja meg, ami még hiányzik belőlünk ahhoz, hogy teljes haszon legyen embertársunk számára a velünk való együttlét.

Szeretet és isteni megnyilatkozás. Ez a titka minden hasznos beszédnek, minden hasznos cselekedetnek. A szeretetre törekedni kell, az isteni ajándékot pedig kérni hozzá.

A lelki ajándékok buzgó kérése segít arra, hogy az önzéségből újra és újra kiléphessünk mások szolgálatára. Mert nem mindegy, hogy a diák iskolába menet így imádkozik: Uram, add, hogy ma ne feleljek! Vagy így: Uram, add, hogy összeszedett legyek és figyelni tudjak az órakon! Vagy a szülő hazafelé menet így fohászkodik: Uram, add, hogy ne legyen semmi baj otthon! Vagy így: Uram, add, hogy szeretetet, megértést és segíteni akarást vihessen magammal haza! Vagy a dolgozó munkába menet így kéri az Urat: Uram, add, hogy a főnököm jó

passzban legyen ma! Vagy így: Uram, add, hogy a feladataim közben munkatársaim gondjai ne kerüljék el a figyelmemet! Vagy a hívő vasárnapi összejövetelre menet így fordul az Úrhoz: Uram, áldd meg a mai napot! Vagy így: Uram, add, hogy örömet és szavaidat vigyem hívő testvéreim közé! Az utóbbi imákra ad lelki ajándékokat a Lélek.

A lelki ajándékokra törekvő egyik embertársunk igazi imáját így fogalmazta:

*Uram,
tégy a béke eszközévé,
hogy szeretetet vigyek oda,
ahol gyűlölet van;
hogy bocsánatot,
ahol bűn van;
hogy egyesítést,
ahol széthúzás van;
hogy igazságot,
ahol tévedés van;
hogy hitet,
ahol sötétség van;
hogy örömet,
ahol szenvedés van.
Nem azért, hogy vigasztalódjam,
hanem hogy vigasztaljak;
nem azért, hogy megértsenek,
hanem hogy megértsek;
nem azért, hogy szeressenek,
hanem hogy szeressek.
Mert csak ez a fontos...
(Assisi Ferenc)*

Hasznos kérdések

Aki vágyik arra, hogy az Úr lelki ajándékokkal tegye eredményessé életét embertársai között, az jó, ha a következő kérdéseket sokszor felteszi magának. Mivel tudok szolgálni? Mivel tudom építeni a többieket? Mivel tudom gazdagítani az életüket? Mivel tudok a többiek számára a hitnek utat készíteni? Mivel tudom a másik elfogadását-befogadását kifejezni? Hogyan tudom kimutatni azt, hogy örülök a másik létének, jelenlétének? Hogyan tudok megnyílni a másikkal való kapcsolatra? Mivel tudom a másik jóra való törekvését, erőfeszítését elismerni? Mivel tudom segíteni, hogy a saját életét élje, hogy kiteljesedjen benne Isten munkája?

Pál apostol ennek a szenvedélye vezette, amikor a Rómában élő Krisztus-hívőket készült meglátogatni. Így ír: „Mert szeretnélek látni benneteket, hogy megerősítetekre valami lelki ajándékot adjak nektek, vagyis, hogy együtt bátorodjunk meg közöttetek egymás hite által, a tietek és az enyém által...” (Róm 1,11–12)

Háló Gyula

Bibliai káté (részlet)

Mit nyíjt nekünk a Szellemtől az anyagi világon végzett munkája?

Ha az anyagi világot nem öntudatlan, vak erők mozgatják, hanem Isten szent Szelleme, aki szeretet, akkor nem vak véletlennek játékszerrei vagyunk, hanem minden, ami bennünket ér, Isten atyai akaratából ér bennünket, még a rossz is. Még a rossz is a javukra van azoknak, akik Istent szeretik. Ételért, italért, lakásért, ruházatért bátran folyamodhatunk hát Istenhez, s Az, aki a hollóknak eledelt ad és a mezők liliomát szebben öltözteti Salamonnál, rólunk még sokkal inkább gondoskodik. Ennélfogva az aggodalmaskodás hitetlenség, a Szellem-Isten ellen elkövetett bűn.

Mit jelenet nekünk a szent Szelem értelmet megvilágosító munkája?

Azt jelenti, hogy tudósok, művészek, papok, mérnökök, orvosok, államférfiak, hadvezérek, kormányzók, iparosok, földművesek, pásztorok Istentől kapják segítségüket munkájukhoz, és Isten segítségével nélkül tehetetlenek. A Szellem úgy osztja mindenkinek az értelmi világosságot, mint ahogy Isten megkülönböztetés nélkül ad esőt jók és gonoszok vetésére. De annak, aki bölcsességért imádkozik hozzá, szívesen ad többet az értelem világosságából; attól ellenben, aki őt megveti, esetleg elvonja a világosság közönséges mértékét is. Ha megvonja az embertől az értelmi világosságot, elmebaj, vagyis értelmi sötétség borul arra. Valami elmebaj minden hitetlen és istentelen emberben van; valami árnya a sötétségnek mindnyájunkat beárnyékol. A teljes világosság csak akkor lesz részünk, amikor szemtől szembe fogunk Istennel állni.

Csia Lajos

...és kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a megnyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt; és világosítsa meg lelki szeméteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. (Ef 1,17–19)

Mi a Szentlélek elleni bűn?

Mk 3,28–30 (Mt 12,31–32; Lk 12,10)

Időről időre vannak, akiknek téves bűntudatot okoz a helytelenül értett ige. A Szentlélek elleni bűnnel kapcsolatosan is előfordulnak alaptalan leterhelődések. Az alábbi igemagyarázat segítse a helyes értést! A szerk.

A 28. versben a kegyelem univerzalizmusát hirdeti meg Jézus. A „bizony, mondom néktek” bevezetést akkor szokta használni, ha üdv-történetileg különösen fontos kinyilatkoztatást tesz. A kegyelemnek ez az egyetemes érvényessége azonban egy határozott korlátozást kap a 29. versben: „de aki a Szentlélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem örök kárhozatra méltó”.

A szövegkörnyezet tanulmányozása révén világossá válik, hogy Jézus az írástudóknak arra a bűnére utal, hogy a szentlélek nyilvánvaló munkáját (amelyet Jézus által fejtett ki) visszautasítják. Konkrétabban, Jézusnak a Sátán hatalmából való megszabadító kegyelmét utasítják el. A Szentlélek elleni bűn tehát azt jelenti, hogy a Szentlélek bűnt belátató munkája ellen lép fel az ember (Jn 15,8–11). Világos tehát, hogy ez a szakasz nem idegen a teljes Újtestamentum tanításától, hiszen feltétel nélküli bűnbocsánatot soha sehol nem ígért az Újtestamentum, hanem azt tanítja, hogy a „bocsánat elutasítása megbocsáthatatlan”.

A Szentlélek elleni bűn tehát nem egy titokzatos, konkrét cselekedet, hanem a bűnös ember helytelen alapállása. Jézus Krisztus kegyelemmel közelít az emberhez. Az az ember méltó (illeszkedő) a kegyelmet osztó Krisztushoz, akinek szüksége van a kegyelemre. Ez a szükség viszont a Szentlélek bűnt belátató munkájának elutasítása esetén, „magától”, nem ébred fel az emberben.

Sok hívő léleknek jelentett már súlyos lelki gyötrelmet, hogy vajon nem követte-e el ezt a bűnt. Akik bűneik tudatában gyöttrődnek, azok távol állnak ettől a bűntől, sőt éppen ők nyerhetik el a 28. versben meghirdetett korlátlan kegyelmet.

(Dr. Almási Tibor:
Bibliai kérdések és válaszok)

Pünkösdi értékrendünk honfoglalása

„A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, békétűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség” (Gal 5,22)

Jövel, Szentlélek Isten, Tarts meg minket igédben, Ne légyünk setétségben: Maradjunk igaz hitben! – énekeljük, imádkozzuk pünkösdkor Szegedi Kis István szép énekét. Méltán és okkal. Éneklésünk, imánk ilyentájt zavarba ejtő kérés is, mert ha valóban megjön hozzánk a Lélek, akár lehetőfinom érintéssel, akár lelkünkön átzúgó, felkavaró Szélként, nagy hirtelenséggel rájövünk, hogy ezredév után is lelki-szellemi honfoglalásra váró földön járunk.

Olyan földön járunk, ahol minden generációnak el kell végeznie a maga lelki honfoglalását, a pünkösdi értékrend elfogadását, megvalósítását, erkölcsbe, nemzeti közgondolkodásba öltöztetését. Miközben keresztyénként erre törekszünk, nagyon kell vigyáznunk, hogy ne legyen közösségünk a sötétség gyümölcstelen cselekedeteivel. Mert hont akarnak itt orozni előlünk vagy éppen foglalni szellemileg, lelkileg igencsak sokan: a rafinált konzum, a gazdagság reklámfőnökei, a kimódolt gyűlöletkeltés gurui és fanatikusai. És hont foglal akarva-akaratlan a félrevezetettek félelme, s a cinikusok arcégető bizalmatlansága is...

A Szentlélek által épített, fenntartott közösség (család, ház, haza, egyház, gyülekezet) elsődleges bázisunk a bármely irányból, Nyugatról, Keletről, s ami még rosszabb, a belülről, sorainkból támadó rombolással szemben. Mert bizony a nyugat-európai szellemiség sem mindig jelentett építő csodát, hiszen a Lélek nélkülivé vált európai szellem „egyéni megtestesülése” lett a cinizmus, „közösségi megtestesülése” pedig a vad kapitalista mentalitás. Ezekkel szemben Isten Lelkének közeleisége és közössége, és a pünkösdi értékrend alapvető védelmünk, pajzsunk, erős bástyánk. Ő a támaszunk a sodró világban, Pártfogónk az érdekek pengeéles harcában, ezért fohászkodunk most is így: Veni, Creator, Spiritus! Hozzá fohászkodásunk közben pedig megéljük Krisztus Lelke által az igazság, a szeretet és a békesség megtartó erejét, s ez az, ami a megüresedett, az önmaga keresztyén lényegéről megfeledkező, világosságot oltó, a kétely konkolyát hintó pusztító szellemmel szembeszegezhető. Úgy, ahogyan

Luther mondotta egykoron: Spiritus Sanctus non est scepticus – a Szentlélek nem kételkedő, nem szkeptikus! Őreá van szükségünk itt és most nekünk is!

A szentek közösségében, a gyülekezetben és az egyházban, a felelősség és a felelősségvállalás közösségeiben kezdődik el az új lelki-szellemi honfoglalás ma is. E közösségben a megüresedett emberek szabadítást élhetnek át a legkülönbélebb külső kényszer alól. Mondják, Luther jó 400 éve megélte a szabadulást az egyik ilyen külső kényszertől: amikor bement egy szatócsboltba, s látta a bőséges kínálatot, nem vett semmit. Amikor kijött, ezt mondta: Most már tudom, mi mindenre nincs szükségem. Ez a pünkösdi látásmód igazi felszabadulást ígér ma is mindnyájunknak, akiknek a lelkét meg akarja kötözni nemcsak a vásárlási kényszer, hanem olyan sok más kényszer is, amit korunk és környezetünk akar ránk „tukmálni”, kényszeríteni. A dolgok valódi értékének, vagy éppen értéktelenségének lelki látása, átlátása hatalmas pünkösdi ajándék és felszabadulás. Ez az igazi pünkösdi látás, a Lélek szerinti értékrend működése a biztosíték arra, hogy velünk és általunk megtörténik kicsiny hazánkban és Kárpát-medencei világunkban is az új honfoglalás, ami senkit sem rekeszt ki, mindenkire testvérként tud tekinteni. Kaphatunk, adhatunk ennél értékesebbet ezen a szent ünnepen? És még inkább az ünnep múltával?! E célból a pünkösdi Szentlélek tanítgasson erre mindnyájunkat ezzel az egyszerű imával is:

*Kelyhed szeretnék lenni
ó, Szentlélek,
a békesség gondolatait
hadd fogjam fel belőled!
Üres kezeimet nyújtom feléd,
áraszd rá az élet patakzó gazdagságát!
Szívemet nyújtom feléd,
töltsd be azt szereteted erejével!
Jó földed szeretnék lenni, ó, Lélek,
hulljon belém sok magoacsájá
az igazságnak!
Folyómeder szeretnék lenni
számodra, ó, Lélek,
jóságod tiszta forrásvoize
csörgedezék bennem!*

Dr. Békefy Lajos
(szemelvények a Presbiter című lap
2011. május–júniusi számában
megjelent írásból)

Cédrusfák üzenete

A történet ott kezdődik, hogy valamiért nagyon megkedveltem a cédrusfákat, s ültettem belőlük jó sokat a kertbe. Libanoni, himalájai, atlaszcédrusokat. A tavalyi tél, ahogy az idej is, igen kemény fagyokat hozott. És e zord időjárás következtében a cédrusfák ágai teljesen bebarapultak, olyannyira, hogy a tavasz fényében-melegében úgy tűntek számomra, hogy nem fognak megújulni. És ekkor teljesen elkéseredtem. Nem tudtam, mitévő legyek. Aztán egypárat kiástam a földből, gondolván, hogy majd ültetek helyükre másikat. Igen ám, de az történt, hogy hetek múltával a kis csemete cédrusok elkezdtek kizöldülni. A növény belsejében szunnyadó élet mindenáron élni akart. Mert az élet rendeltetése az, hogy éljen.

Aztán arra gondoltam, nem így vagyunk-e mi is az életben: Isten irányában, vagy az emberi kapcsolatainkban. Nem titok, hogy én valamikor hajléktalan voltam – alkoholista életmódom következtében. Az egyik hajléktalanszállón, ahol egy évet laktam, minden szerdán bibliaórát tartanak a szenvedélybetegeknek, s van itt egy barátom, aki a tavalyi szentestén oly tisztán és világosan mondta el az életét, hogy csak gyönyörködni tudtam. Volt, aki sírt is. És most újra itt látom a metrókijáratban, horzsolásokkal az arcán, megroggyanva, és remegő kezekkel pénzért könyörög. Elbeszélgettem vele, aztán kisegítettem pár forinttal. Ed-

dig is imádkoztam érte, de mostantól már megkettőzötten fogok imádkozni a szabadításáért az Úrhoz. Tudom, hogy nem vagyok felsőbbrendű nála. Lehet, hogy az élete jelenleg „placcon” van, de hiszem, hogy az Isten elvégzi szép munkáját Jézus Krisztus napjára. Mert „*semmi sem választhat el minket Isten szeretetétől*” (Róm 8,39).

Biztosan vannak olyan emberek, talán a mi családunkban is, akik teljesen reménytelen esetnek tűnnek. Hogyan viselkedünk velük? Ítékezve elfordulunk és továbbmegyünk? Merünk-e nagy szívvel kis dolgokat tenni? Nem jut-e eszünkbe, hogy Isten a csodák Istene? Hogy mit tett Jézus a vakon születettel? Ő sohasem változik. „*Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.*” (Zsid 13,8) Hiába akarjuk bekorlátozni hatalmát. Nem fog sikerülni. Nem szabad kételkedni Istenben. Ő tudja a legjobban, mikor áll készen a lélek, hogy megálljon a Golgotán. Nem érdemes őt sürgetni vagy levágni a barna ágakat. „*Isten türelmes... azt akarja, hogy mindenki megtérjen.*” (2Pt 3,9) Az Úr azt akarja, hogy türelmesek legyünk. Gondolj arra, hogy veled is milyen türelmes volt! „*Szeret az Úr, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!*” (JSir 3,22–23)

Idén tavasszal már Isten oltalmára bízom a cédrusfákat...

Leleszi Balázs Károly

Az alkoholisták felismerései

Ittunk örömeinkben – és boldogtalanokká lettünk.
Ittunk a barátságra – és viszályba keveredtünk, ellenségeket szereztünk.
Ittunk, hogy aludni tudjunk – és összetörve ébredtünk fel.
Ittunk, hogy erősek legyünk – és gyengébbek lettünk.
Ittunk egészségünkre – és betegé tett az alkohol.
Ittunk a bátorságért – és félelmek töltöttek el.
Ittunk bizakodva – és a kétségbeesésig jutottunk.
Ittunk, hogy könnyebben tudjunk szólni – és dadogni kezdtünk.
Ittunk mennyei élmények reményében – és pokoli érzéseink voltak.
Ittunk, hogy szeretetre találjunk – és gyűlöletet arattunk.
Ittunk, mert tetszeni akartunk – és megvetettek.
Ittunk, hogy felejtünk – és úzött a rossz lelkiismeret.
Ittunk, hogy szabadok legyünk – és rabszolgákká lettünk.
Ittunk, hogy problémáinkat megoldjuk – és nehézségeink megsokszorozódtak.
Ittunk, hogy sikerüljön nekünk az élet – és a halállal találkoztunk.

Ezért olyan nagy ajándék, hogy Isten megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt minket szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata (Kol 1,13–14). És ennek a szabadításnak a következménye: belsőleg-külsőleg megváltozott, megújult élet!

Siklós József

Tanítás

Egy hideg vasárnapon történt. A templom parkolója hamar megtelt. Ahogy kiszálltam a kocsimból, arra lettem figyelmes, hogy a testvérek valamit sugdolóznak, miközben bemennek a gyülekezetbe. Ahogy közelebb értem, észrevettem egy embert, amint támaszkodik a templom falának. Már majdnem egészen lefelelt, mintha aludna. Egy hosszú, nagyon rongyos viharkabát volt rajta és egy kalap a fejére húzva, hogy már az arcát sem lehetett látni. Nagyon kopott volt a cipője, amelyből már kilógtak a lábujjai. Gondoltam, hogy hajléktalan, és hogy alszik, ezért nem foglalkoztam vele.

Bementem a templom ajtaján. Bent elkezdtünk beszélgetni, és szóba került a kint fekvő hajléktalan is. Az emberek csak suttoztak, de senki sem volt hajlandó behívni, hogy üljön le. Én sem.

Néhány perc múlva elérkezett az istentisztelet ideje. Mindenki a prédikátort várta, hogy foglalja el a helyét, és szóljon az Igéből, amikor kinyílt az ajtó. Bejött a hajléktalan, fejét lehajtva végigsétált a padok között. Az emberek zavarban voltak és suttoztak, arcukon megdöbbenés látszott. A férfi végigment a szószékig, ahol aztán levette a kalapját és a kabátját. Elszorult a szívem. Ott állt a prédikátorunk... ő volt a hajléktalan. Senki sem szólt egy árva szót sem.

A prédikátor elővette a Bibliáját, és így szólt: „Testvéreim, azt hiszem, nem kell mondanom, hogy miről fogok ma prédikálni.” Aztán elkezdett énekelni egy éneket:

„Ha tudok segíteni valakin, amint elmegyek mellette,
ha tudok egy bátorító szót, ami bizakodóvá tette,
ha meg tudom mutatni, hogy az ő Útja helytelen,
akkor már nem hiábavaló az életem.”
(Ismeretlen szerző)

Az igazi kérdés

Nem az a kérdés, hogy mennyire távolodhatok el Istentől, hogy azért még keresztyén maradjak, ellenkezőleg, az a kérdés, hogyan juthatnék hozzá mindig közelebb.

James Stewart

Uram, ne a hegyet ugrasz a tengerbe!

Az evangéliumban ott áll elrejtve egy olyan lehetőségre való utalás, mely szerint bármely hívő imádságban kérhetné a környezetében fenálló földrajzi viszonyok megváltoz(tat)ását. Ezt olvashatjuk a Máté írása szerinti evangélium 21,21-ben: „Jézus így válaszolt nekik: »Bizony, mondom néktek, ha van hitetek, és nem kételkedtek, nemcsak a fügefával tehetitek meg ezt, hanem ha ennek a hegynek azt mondjátok: Emelkedj fel, és vedd magad a tengerbe! – az is meglesz.«” Legjobb tudomásom szerint eddig senki sem élt ezzel a lehetőséggel, senki sem próbálta még egy dombocskával sem, hogy beleugrassa azt a szomszédos tavacskába.

Ez jutott eszembe, amikor mi nap egy spirituálé nagyon is eredeti tartalmú szövegét izlelgettem, majd fordítottam le, csak úgy nyersen, magyarra. Egy ima-ének ez:

„Uram, nem vágyom semmi szenzációs dologra, és nem várom, hogy címlapsztorik történjenek velem. Csak arra vágyom, hogy valamit lássak hitsszemeimmel, valamit, amiből a te hatalmad láthatóvá lesz. Uram, nem kívánom a rendkívülit, sem a földrengést, sem a szökőárt, amit az általa kavicsként tengerbe dobott hegy okozna. Tudom, hogy megteheted! Én csak a te fenséged látogatását várom, hogy keress fel az én kis világomban! Uram, ne változtasd meg a környezetemben élőket, de változtasd meg engem testvéreimhez való viszonyomban! Uram, nem akarom, hogy te kívül munkálkodj, hogy hegyeket, völgyeket és tengert változtass, de ne fáradj meg az én bensőmben működni, amikor a nem barátok támadnak! Kérlek, egy ujjal se nyúlj hozzájuk, hanem fogadd őket barátaiddá – elég-tétel lenne számomra az ő megtéré-sük. Ne távolítsd el őket tőlem, de vond magadhoz közelebb őket! Ne vedd el előlem az engem megbotlasztó szikláidat, de segíts belőlük lépcsőt építeni hozzád! Uram, még ha magának tűnik is a hegy, nem akarom a kerülőutat járni – mert közelebb jutok hozzád, ha megmászom azt! Ezért, Uram, ne a hegyet vidd el előlem, hanem mindazt, mi tőled elszakaszt!

Füstös Gyula

A tékozló fiú példázata nyomán

Az ember egyet nagyon tud, ki-kérni a jussot és rendelkezni a saját élete fölött.

A juss az életünk, amit Isten adott nekünk, ám ennek a minőségétől, tartalmától függ az örök életünk.

Nem önerőből lehet ezt végigcsinálni, hanem csak Isten tenyerén, neki engedelmeskedve.

A végcél az üdvösség, és rögzös út vezet el hozzá.

Ma is nagyon sokan elkérik az életüket Istentől, aki megszakadt szívvel mint Atya odaadja azt, hiszen ő nem robotokat teremtett, hanem érző embereket szabad akarattal.

Az életen most értsünk inkább életvitelt, úgy érthetőbb, mit szeret-nék kifejezni.

Van, aki úgy gondolja, nincs Isten, ezért ő saját élete istene.

Ádám és Éva volt az első (és nem utolsó) tékozló emberpár.

Nem volt jó az Atya mellett az édenkertben, valami más és „több” kellett nekik, kis biztatással (ördög kígyó képében) ez a „többlet”, olyan lehetsz, mint Isten.

Ne légy alárendelt, vedd kezébe életed, és lépj az Isten helyébe, őt pedig töröld az életedből!

Ja, hogy azt nem mondja az ördög, hogy ő akar az ember istene lenni, hát ő embergyilkos, csaló, hazug. Istenre ha nem figyelünk: vége, van, amikor örökre.

A tékozló fiúnak megvolt minde-ne, de „szabadságot” akart, önrendelkezést élete felett, kívül az atyai házból.

Ismerjük, mi lett a vége. Látszólagos barátok, akiknek addig kellett, míg van pénze, parázna nőkre költötte el, tivornyázott, mulatott, és a földi féktelen vágyainak élt, egy darabig...

Aztán elfogyott a pénz és a barátok is, amikor igazán bajba került, és már a disznók mosléka is jó lett volna, nem maradt mellette senki, és a biztos halál várta.

Mielőtt a tékozló fiú életvitelén ítélnék és a barátokén, akiknek csak addig kell a másik ember társasága, míg ki lehet használni és a „farvizén” utazni előre, szóval mielőtt moralizálnánk, jusson eszünkbe Nátán próféta mondata Dávid királyhoz: „te vagy az az ember!...”

Szóval mi vagyunk a tékozló fiú!!!

Hahó, értjük ezt!? Minden ember tékozolja az életét addig, míg

Jézus Krisztust be nem engedi a szívébe.

Óriási kegyelem, hogy a fenti bibliai példázatban az Atya a tékozló életvitel ellenére továbbra is nagyon szereti a fiát, és *visszavárja*.

Amikor lelkigondozónak tanultam, az egyik tanárom mondta, hogy egy kislánnyal lerajzoltatták a tékozló fiú történetét, ahogy ők megélik. A rajzon volt egy nagy ház, aminek az ablakából az Atya távcsővel kukkolta a távoli határt.

A kislány így élte ezt meg, és mennyire találó volt a rajza!

Érdekes a másik fiú esete is. Te itt vagy velem, és mindenem a tiéd, de ő elveszett, meghalt, és újból elmondta az Atya az értetlenkedő, tán féltékeny idősebb fiának, akit ugyanúgy nagyon szeretett.

Isten, Jézusban megmutatta, hogy nem az (ön)igazakért jött, akik gőgösen azt hiszik, maguk megváltóik, hanem az elveszettekért. *De „megjelent Isten üdvözítő kegyelme minden embernek...”* – írja Pál. Isten mindenkit szeret és kegyelmét kínálja.

Az Atya különösen értésünkre adja, hogy az elesettek felé kiemelt figyelemmel van, és hazavárja őket, kész megbocsátani azonnal. *„Vétkeztem, Atyám, az ég ellen és teellened...”*

A nyomorult élet beláttatja velünk (és Jézus nélkül minden életforma nyomorult, higgyék el nekem), hogy Jézus nélkül nincs igazi boldogság, békesség és üdvösség.

Van visszaút!

Jézus által lettünk fiak.

Egy ellenségünk van (az ördög mellett), az idő.

Fogy a kegyelmi idő ugyanis.

Aztán eljön az, amikor már nincs visszaút.

Tanuljunk irgalmat, kegyelmet elesett embertársaink iránt!

Ne tékozoljunk életünket, hanem maradjunk az Atya házában, és szolgáljuk őt!

Csak ennek az életnek van értelme.

Vigyázok, el ne essek, és ne lépjem át a küszöböt.

Köszönöm, hogy, Jézus, enyém vagy!

Dicsőség ezért az Istennek!

Szepes Péter

Tanítóimra emlékezem

Az alábbi írással kívánunk tisztelni az óvodák, az iskolák és a gyülekezetek tanítói és tanárai előtt. Áldja meg őket az Úr mindazért, amit értünk, gyermekeinkért és unokainkért tettek és tesznek! Adjon az Úr minél több igazi tanítót és tanárt népünknek. A szerk.

Szeretnék egy csokor virágot letenni az emlékük előtt, értékeset, mint az örökségük, illatosat, mint a jószáguk, és rendezettet, mint a tudásuk volt. Sokat köszönhetek nekik, mert a háború utáni nehéz időkben, alkalmazkodni tudtak a körülményekhez, és nagyszerűen megállták a helyüket. Rájuk emlékezem.

Romokban állt a város, görnyedt hátú, lesóványodott emberek hordták a szemetet. Boldog idők füstbe szállt emlékeit. Ekkor kezdtem a betűvetést, és minden kannyargós vonalban érzem a kezüket.

Az elsős tanítóm egy katonai sátorban kezdte el a tanítást. Március volt, az ország még nem „szabadult fel” teljesen. Nem volt könyvünk, füzetünk, íróeszközünk. A mindig feketében érkező, fájdalmas arcú tanító néni felsősök könyveit tépte annyi részre, ahányan voltunk. Sokféleképpen lehet megtanítani az ábécét. Mi így tanultunk meg olvasni. Valahonnan palatáblát kerített, és szétörtt egy pár palavesszőt. Már is kerekíthettük a gömbölyű betűket, és egymáshoz kapcsoltuk a vonalakat. Hamar szavakat, majd mondatokat írtunk. Nagyon gyorsan sajátítottuk el az első osztály anyagát. Nyárra már jól olvasott az egész osztály.

Melengető érzés járja át a szívem, mert a mindig szomorú tanító nénit egyszer megnevettem. A fogalmazásomban hosszú ő-vel írtam a „Margit néni megörült.” mondatot. Egyszer neki kellett eligazítani a lelkemben dúló vihart, mert elcsentem egy kis fűrt cseresznyét az árustól. Lelki beteg lettem tőle. Ahogy akkor megtanította a kísértés fogalmát, és körülvelt bölcsességével, szeretetével, azt a pillanatot nem felejttem el soha. Két évig jártam hozzá, és tudom biztosan, hogy minden tudományt, amiből egy csipetet elsajátíthattam életemben, ő ültetett belém. Melyik virág illene hozzá? Talán az orgona, mert névnapjára szerettük volna felvidítani, és leszedtük a környék összes virágát. Mégis egyedül az én

ajándékom csalt mosolyt az arcára, pedig csak a helyesírást rontottam el.

A tanító bácsim apám helyett szeretett. Bár apuka Krasznodárból küldött leveleiből áradt a szeretet, gyenge és gyámoltalan voltam, bátorításra, dicséretre szorultam. Háborús félelmek gyötörtek. Valakinek meg kellett oldani ezeket a gondokat, hogy aludni tudjak. Nem tudtam, mit ér az igyekezésem, folyton a hiányokra figyeltem. A lényeges eltörpült a lényegtelenek mögött. Úgy értett a lelkemhez, mint a művész a hangszeréhez. Amikor kezébe vette a hangszerét és elkezdett játszani rajta, hirtelen képes lettem olyan dolgokat megtenni, amelyeket soha nem tanultam volna meg, például játszottam a többiekkel, futottam a fogó elől, és kiálltam a gyerekek elé mesélni. Nála tapasztaltam meg a dicséret nevelő hatását. Érdeklődéssel kísérte a családunk eseményeit, elolvasta apuka gyöngybetűvel írt tábori lapjait. Tőle kért el az édesanyám, amikor a legutolsó fogolyvonat beérkezett a Nyugati pályaudvarra. Megérkezett az édesapám. A tanító bácsi apapótló szerepe lejárt, de hatása nem múlt el soha. Velem örült, szívből, igazán. Évtizedek múlva is emlékezett rám. Egyszer találkoztunk, és akkor az örökébe lépő tanítónak kezét csókolt. Melyik virág illene ennek az emberséges tanítónak az asztalára? Jázmin, amelyet tördeltünk a kertek kilógó bokrairól, vagy elég lenne egy szó is? Amikor megköszöntem mindent, amit értem tett, nem a szó beszélt, hanem a könynyem.

Hálám jeléül sok tanítóm, tanárom kaphatna egy-egy szál virágot tőlem. Mivel köszönjem meg nekik a művészetté emelt tanítást, a nehéz időkben példát mutató hitéletet, a szép magyar beszéd csodáját, és a mindenkit befogadó gyermekszerepet?

Nincs virágom, elfogytak a szavaim, csak emlékek maradtak. Egy gyönyörűre sikeredett tanítói pálya emléke. Meg se közelíthettem a példájukat, de tanítóim egyénisége felismerhető lett a munkámban. Híd lettem közöttük és az utánam következő nemzedék között.

Kedves Tanítóim! Mindent köszönök! Legyen áldott az emlékeitek!

Frittmann Lászlóné

Pályázat

A *Theologiai Szemle* szerkesztőbizottsága pályázatot ír ki „Innováció – Erőzió: a magyarországi egyházak helyzete a rendszerváltozás két évtizede után” címmel.

A pályázat minden érdeklődő számára nyitott. A dolgozat terjedelme 50 000 és 100 000 karakter között legyen! Egyén, páros, munkaközösség egyaránt pályázhat. A téma feldolgozható egy felekezet vagy annak egy egysége aspektusából is, de előnyt jelent az ökumenikus, egyházközi megközelítés, amely általánosan érvényes végkövetkeztetésre is eljut. Benyújtási határidő: 2011. augusztus 15. a szerkesztőség címen: 1117 Budapest, Magyar tudósok krt. 3.

A jelíges dolgozatokat zárt borítékban kérjük benyújtani, amely borítékban egy másik zárt boríték tartalmazza a szerző nevét és címét!

I. díj: 50 000 forint

II. díj: 30 000 forint

III. díj: 20 000 forint

A pályázatot a kiíró bírálja el, szükség szerint szakértő bevonásával. Az ünnepélyes díjátadásra az Október a Reformáció Hónapja egyik kiemelt rendezvényén kerül sor.

Dr. Kádár Zsolt

a szerkesztőbizottság elnöke

Dr. Bóna Zoltán

felelős szerkesztő

Tanács

A megdicsőülés helye nem pihenőhely, ahol elandaloghat az ember. Fegyverkezést és erőgyűjtést jelent hatalmas szenvedések, nehézségek leküzdésére. Az igazi gyakorlatiaság az örökkévaló dolgokra való készülődés. A keresztyén élet nem csupa mosolygás, de azért a szenvedések között is tud mosolyogni. A keresztyén élet folyton kiszélesedik. Isten világa felé nyitott, titkokat mindig jobban látó élet. Jutalma: biztonság és békeség. Ne sokat tördelj azzal, ki van veled vagy elled, hanem arra legyen gondod, hogy minden dolгодban veled legyen az Isten! A Tábor magaslata lehet a betegszoba, a halálos ágy és az elhagyott országút is. Ahol ugyanis Krisztus az ő dicsőségét egy lélek előtt kiváltképpen kijelenti, ott van a Tábor magaslata. **Jakad Kroeker**

Jöhet a következő

Kész. Jöhet a következő. Kicsoda jöhet? Hát a következő lelkipásztor.

Amikor jött, csodálatos volt. Ő a legjobb. Csodálatos, fiatal, ügyes, okos, szép. Hívó. Evangélista is tanító is, pásztor is, próféta és apostol. Tapasztalt. Hát igen, nem annyira, de majd megtanulja, megtaníjuk neki. A mi új lelkipásztorunk. Még nem is az, mert még nem fejezte be a tanulmányait, még nem védte meg szakdolgozatát, még nem avatták-avattuk fel. De már itt van, megjött. A miénk. Különb ő, mint az előbbi. Különb, mint a többi pap. Nem is pap. Próféta. Csodálatos lesz vele. Most már van lelkipásztorunk. Fiatal, majd bírja a gyűrődést. Most már kicsit hátrádólkodhatunk, mert van, aki prédikál, látogat, bibliaórát tart. Lesöpri a járdát, befűt, a felesége takarít. Már van, aki tanítja a gyerekeinket, fiataljainkat, megtartja a női órát és minden mást is. Reméljük, általa visszajönnek az elmaradtak (persze X. Y. ne jöjjön vissza), megtérnek a hitetlenek, megújul a gyülekezet. Evangelizálunk, új emberek jönnek hozzánk. Vagy nem is tudom, akarjuk mi mindezt a szépet?!

Reméljük, itt lesz 30 évig. Mert olyan jók, aranyosak, kedvesek, igénytelenek, szolgálatkészek, alázasok.

Aztán prédikál. Néha hosszabban, mint szeretnénk. Megszólal az ige, és mellbe vág. A Szentlélek általa rám bizonyítja a bűnöm, meg a családomra. Megtérésre, odaszánásra hív. Hú, ez olyan, mint az elődje! Nem a mások bűnéről beszél? Nem mondana valami újat is? Nem lehetne modernebbül? Nem lehetne irgalmasabban? Odaszánjam magam? Legyek tanítvány? Legyen személyes hit- és imaéletem? Legyek misszióterület helyett missziómunkássá? Kezdek el ajándékom, karizmám szerinti szolgálni? Nem. Ez sok, ez nem is biblikus, hiszen nem várhatja tőlem azt ami a 12 tanítványnak szólt csak. Á, csalódtunk benne is! Kellene egy újabb.

(folytatás a következő oldalon)

Húsvéti legáció a Romamisszióban

„De mivel az Isten mind e mai napig megsegített, itt állok, és bizonyosságot teszek kicsinyeknek és nagyoknak, és semmit sem mondok azon kívül, amit Mózes és a próféták megjövendöltek: a Krisztusnak szenvednie kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni a népnek és a pogányoknak.”

Ezek az igeversek lettek valósággá húsvétkor, amikor legációs szolgálatomat a roma testvérek között végeztem. Pál apostol bilincsekben, Agrippa király előtt mondta el ezeket a szavakat, engem pedig húsvéthétfőn reggeli csendességemben erősítettek ezek a versek.

Mikor megtudtam, hogy a húsvéti legációs szolgálati helyem a Romamisszió lesz, félelem és izgalom fogott el néhány dolog miatt. Amikor elkezdtem lélekben készülni erre a hétvégére, Isten eszembe juttatta az elhívásomkor neki tett fogadalmamat, hogy bárhová, bármikor és bárkivel elmegyek szolgálni, ahová, amikor és akivel csak ő küld. Isten most Vácegresre, Lakra, Újlétára és Kékcserére küldött a cigány testvéreink közé Csuhai József lelkipásztor testvérrel húsvéti legációba. Mikor indulni kellett, már örömmel indultam, mert tudtam, hogy Istennek most is jó terve van. Jó terve van az én életemre nézve is, és jó terve van azoknak az életére nézve is, akik között az igehirdetés szolgálatát végezni fogom. Mindegyik szolgálati helyen jól éreztem magam, és Isten különös kegyelmét és gondoskodását élttem át percről percre. A félelmeim közül egy sem igazolódott be, minden tekintetben többet és jobbat kaptam annál, mint amire számítottam.

Mégis leginkább az volt megdöbbentő, hogy Isten mennyire előttünk jár. Utat készített számunkra. Utat az emberi szívekhez...

Vácegresen egy lelkes fiatal csapat várt, akik hétről hétre összejönnek ifjúsági óra keretén belül. A helyszín most egy aszfaltpálya volt, ahol focit után leültünk és tábortűz mellett Krisztus szenvedéséről, haláláról és feltámadásáról beszéltem a fiataloknak.

A Borsod megyei Lakon meglepetésünkre a szokásosnál többen voltak, és az ott összegyűltek nagyobbik része még nem volt átadott életű keresztényen, sőt talán csak másodszor vagy harmadszor vett részt a házi-közösség vasárnapi istentiszteleti alkalmán. Érezni lehetett, ahogy szinte magukba szívják Isten igéjét. Az üzenet evangelizációs jellegű volt, többszöri, megtérésre való felhívással. A Szentlélek munkálkodott közöttünk, és az ő igéje nem tért vissza üresen. Az igehirdetés után Csuhai testvér felhívására mindannyian hangosan mondták el a megtérők imáját. Testvérünk hangsúlyozta, hogy csak az mondja utána másodszor, aki valóban komolyan gondolja. Bár azt nem tudhatjuk biztosan, hogy ők mindannyian komolyan gondolták-e, de Isten biztosan komolyan vette az imádságukat. Azon a településen, ahol az utóbbi időben lelki megtorpanás volt érezhető, Isten újat kezdett.

Örömmel és Isten iránti hálával a szívünkben utaztunk tovább, hogy délután a Bihar megyében található Újlétán hangozhasson az örömhír. Odaérve megcsodáltuk a rendezett imaházudvart, s az új kerítést, amit nemrég sikerült elkészíteniük az ottani testvéreknek. János evangéliumának 20. részéből olvastam fel az első

18 verset, és többek között arról szoltam a testvéreknek, hogy János elhitte a hihetlent. Ő „látott és hitt”. „Az üres sírt látta, mást nem, mégis hitt. Péter csodálkozva elment, Mária ott maradt a sírnál és sírt. Végül mindannyian megbizonyosodtak arról, hogy Jézus él. Te elhiszed-e, megbizonyosodtál-e arról, hogy Jézus Krisztus él?” – hangzott testvéreink felé a kérdés. Az istentisztelet után szeretetvendégséggel örvendeztettek meg minket a testvérek.

Este Szabolcs-Szatmár-Bereg megye felé indultunk tovább, és Kisvárdán szálltunk meg. Hétfőn a kékcei roma gyülekezetben szolgáltunk. Ezen a helyen volt a legnagyobb létszámú az íghallgató gyülekezet, s itt

valódi roma dicsőítéssel kezdtük az istentiszteletet, majd ezt követően bizonyágtételeket és szavakat hallgattunk meg, végül az íghirdetés következett. Jézus és Tamás története volt az íghirdetés alapigéje. Az előtűk álló időszakban a lelkes gyülekezet az imaházuk felújítására készül, amelynek terveit nekem is volt lehetőségem megtekinteni.

Jó volt látni és tapasztalni az Isten munkáját a cigány testvérek életében. Mindent összevetve elmondhatom, hogy Isten egy életre szóló tapasztalattal áldott meg, és átéltem most is, mint már sokszor ezelőtt, hogy „aki másokat felüdít, maga is felüdül”.

Horváth László
teológiai hallgató

Virágvasárnap a rákospalotai gyülekezetben

Már a reggeli imaórától kezdve vendégeink voltak az Encsi Bárka Baptista Gyülekezet tagjai. Gyülekezetünk szokásos rendjét követve ezen a vasárnapon férfi és női imaórán vehettünk részt.

Az íghirdetés szolgálatát az encsi gyülekezetből *Bányai István* lelkipásztorjelölt testvér végezte. Prédikációjának alapjául – figyelembe véve a virágvasárnapi történéseket – Máté evangéliuma 21. rész első 17 versét olvasta fel. A történetet két szemszögből vizsgálta meg: az egyik, hogy mi történt útban Jeruzsálem felé, a másik pedig a jeruzsálemi események. *Bányai* testvér a prédikációban kitért a tanítványok engedelmisségére, Jézus

alázatára és a tömeg viselkedésére is. Jézus a tanítványokat megkérte arra, hogy menjenek az előttük fekvő ismeretlen faluba, és az ott levő szamárcsikót vigyék oda számára. A tanítványoknak ez egy furcsa kérés lehetett, hiszen egyikőjük sem volt ott azelőtt, de ők engedelmesen elmentek az ismeretlen faluba és emberekhez, majd odavitték a szamarat Jézusnak. Jeruzsálembe érve a tömeg hozsannát kiáltott, de igazából nem is értették (vagy nem tudatosult bennük), hogy mit kiabálnak. *Bányai* testvér felhívta figyelmünket, hogy a tömeg három olyan súlyú ószövetségi ígét kiabált, amit ha értettek volna, akkor belerendült volna a szívük. Jézust akkor nem csak prófétának tartották volna, hanem felismerték volna, hogy ő a Megváltó, aki nem a rómaiakat jött kiűzni, hanem a bűnt a szívünkől. Jó volt ezen elgondolkodni, valamint azon, hogy mikor mi hozsannát kiáltunk, akkor azt őszintén, tiszta szívből tesszük-e.

Az íghirdetés előtt és után vendégeink szolgálócsoportjára figyelhetünk, akik énekekkel, verssel és bizonyágtételekkel szolgáltak közöttünk, melyek gondolatébresztőek és építőek voltak, hasonlóan a prédikációhoz.

A bőséges lelki táplálék után – földi szükségleteinknek engedve – együtt fogyasztottuk el a testi táplálékot. A jóleső ebéd után sajnálatunkra testvéreinknek haza kellett indulniuk.

Visszatekintve hálát adunk az Úrnak, hogy ezt a fontos vasárnapot Istent dicsőítve és szeretetteljes közösségben tölthettük el encsi barátainkkal együtt.

Balla Márton

(folytatás az előző oldalról)

Jöhet a következő! Harminc év? Nem, azt nem. Már három év után vizket némelyek füle, s kezdenek ráhangolódni, másokat is ráhangolóni a refrénre: Jöhet a következő. Ha jó a rokoni, családi összefogás, ez problémamentesen működik is. (Sok esetben ügyintézői rásegítéssel.) Nem számít, hogy a lelkipásztor nem a helyi „autonóm” gyülekezeté, hanem a „közösség kiképzett kincse”. Máskor meg törést okoz. Mert vannak azért tiszta szívűek, akik azt mondják: „nem, ez így nem jó!” Ha nem szólnak, szenvednek, de ehhez már értenek is, mert ciklikusan teszik, és rákényszerülnek. Ha szólnak, lelkipásztorpártiak. Az meg bizonyos helyzetekben hű, de nagy baj ám. Igen, sok esetben így van! S kinek jó ez? A lelkipásztornak, aki néha lábtörlőnek érzi magát? Jó-e a gyülekezetnek ez a lelkipásztort nyúzós magatartás és viselkedésmód? Jó-e az egyházunknak? Jó-e a világnak? Hát persze hogy nem! A megtérés, az lenne az egyedüli jó, és a megváltozás ebben a dologban is. Nem lehet büntetés nélkül cserélgetni a lelkipásztort, mint a fehérneműt. Nem gondolom, hogy Isten örül ennek a mentalitásnak. Miért engedi meg? Mert hosszú tűrő és kegyelmes Isten, aki nem akar bottal verni, hanem számít és reménykedik bölcsességünkben és kemény szívünk megpuhulásában. Reménykedik abban is, hogy a kerületi és országos vezetők kompetenciájuknál fogva nem támogatják ezt az áldozatgyártó mentalitást. Mi lenne a következő? Virágzóbb gyülekezetek!

Bayer György

Anyák imája

Tégy engem az új nappal új emberré, Istenem, aki minden próbatétel ellenére elveti a bűnt, annak minden praktikus előnyével, élvezetével, ártó hasznával együtt!

Édesanyai hivatásommal lehessenek a te jószágod képviselője, menedék, aki mindig készen áll, ha családtagjai megnyugvást, biztatást igényelnek. Segíts kötelességeim lélekkel történő ellátásában, minden munkámban legyen jelen az a szeretet, amellyel édesanyai hivatásomat vállaltam, és amelynek te vagy a forrása! Tégy engem boldog emberre, Istenem, aki örömmel fogadja a gondokat, és örömmel a sikereket is, mindent a te ajándékoként, aki élsz és uralkodik mindörökké. Ámen.

Pajor András

Pályázattal a Vajdaságba

A „Határtalanul” program szerint határon túli magyar látogatósokra van támogatás. 35-40 kisdíakot tudunk fogadni, bemutatva a vajdasági érdekeségeket. A szállást, étkezést, idegenvezetést megoldjuk. Mindenről számlát állítunk ki. Kérem, továbbítsák ezt a lehetőséget baptista pedagógusoknak és az iskoláknak!

Köszönettel, *Nyúl Zoltán* (+381 24 4744 485 vagy +381 63 577 320)

Életmentő állomás (az Egyház története)

A sziklás tengerparton, ahol a hajók gyakran zátonyra futottak, csak egy kis omladozó életmentő állomás állt. Egy kunyhóból és egy csónakból állt az egész, de az a pár ember, aki ott dolgozott, nagyon elkötelezett volt. Sok életet megmentettek így, és az állomás híres lett.

Ahogy az állomás híre nőtt, úgy nőtt a környék lakosainak is a vágya, hogy valahogy kapcsolatba kerüljenek annak nagyszerű munkájával. Nagylelkű adományaik és önkéntes munkájuk új tagok jelentkezését eredményezte, új csónakokat vettek, és új személyzetet képeztek ki. A kunyhó helyére is egy kényelmes épület került, ami a tengerből kimentett hajótöröttek minden szükségletét kielégítette, és természetesen – mivel hajótörés nem történik mindennap – közkedvelt helylyé vált, egyfajta helyi klubba.

Ahogy telt az idő, a tagok annyira belemerültek a társasági életbe, hogy szinte semmi kedvük sem maradt az életmentéshez, bár a jelvényükön továbbra is ott díszelgett az életmentő mottó. Valójában, ha néhány embert mégis kimentettek a tengerből, az csak nyűg volt számukra, mert a hajótöröttek piszkosak és betegek voltak, összepiszkolták a szőnyeget és a bútorokat.

Nemsokára a társasági élet eseményei annyira megszaporodtak, az életmentő tevékenység meg olyan kevés lett, hogy az egyik gyűlésen összetűzésre került sor. Néhány tag azt hangsúlyozta, hogy illelenséget követnek el, hogy visszahozzák eredeti céljukhoz és tevékenységükhöz. Szavazásra került a sor, s a bajkeverőket, akikről kiderült, hogy igencsak kisebbségben vannak, távozásra kérték fel.

El is mentek. Kissé lejjebb a parton olyan önzetlenséggel és bátorsággal folytatták tevékenységüket, hogy nemsokára hősiességüknek híre kelt. Erre aztán a taglétszámuk megnövekedett, a kunyhójukat felújították, és lelkesedésük kialudt. Ha valaki ma arra a környékre vetődik, jó néhány exkluzív klubot talál a part mentén. Mindegyik jogosan büszke az eredetére és hagyományaira. A hajók még most is zátonyra futnak arrafelé, de azzal már nem nagyon törődnek.

A. M.

Franklin Graham a Nap utcában

Franklin Graham testvérünk jövő évben látogat hazánkba, hogy a Reménység fesztiválon munkatársaival együtt szolgáljon Budapesten. Az alábbi beszámoló sok olvasónkban fog nagyszerű emlékeket idézni testvérünk múltbeli (1985) szolgálatából. a szerk.

„Ha Nap utca, akkor közgyűlés... gondoljuk akaratlanul is a kialakult hagyomány alapján. Nos, szeptember 22-én, vasárnap reggel a Nap utca környéke és a Sion udvar, hamisítatlan közgyűlési hangulatot árasztott: testvéreink kisebb-nagyobb csoportokban, sietős léptekkel igyekeztek az imádkozás órájára és az azt követő evangelizációs istentiszteletre. Jöttek a Wesselényi utcaiak, a József utcai gyülekezet tagjai, a pesterzsébetiek, és ide tartottak több vidéki gyülekezetből is. A nagy templom kevéssel kilenc óra után már szűknek bizonyult. Imára *Laczkovszki János* tb. egyházelnök buzdított, a 118. zsoltár 23–29. versei alapján. Az imában egyéforrt gyülekezet érdeklődéssel várta a vendégeket. Az orgona hangjainál bevonuló testvéreket *Nagy Ferenc*, a helyi gyülekezet lelkipásztora üdvözölte: »Az 'örömmondó', aki békekövetségben járja a világot, újból hazánkba érkezett. Ma délután sok ezer ember hallgatja majd őt a Sportcsarnokban. Most fiát, Franklin Grahamet köszöntjük, aki elkötelezett hűséggel kapcsolódott be édesapja munkájába, s mint a harmadik világ nyomorenyhító és egészségügyi szolgálatainak megszervezője, máris méltó munkatársa a grahami misszióknak. Isten áldása kísérje köztünk végzett szolgálatát is!« *Mészáros Sándor* szőlőéneke után a Billy Graham Társaság énekesnője is biznyságot tett az Úrtól kapott tehetségéről. *Myrtle Hall*, a kiváló *Ted Smith* zongorakíséretével három éneket adott elő mély átéléssel – közülük egyet magyarul – bájosan idegenes akcentussal. Igehirdetése előtt Franklin Graham néhány szóban bemutatkozott. A Graham családban ő a negyedik gyermek, három nővére és egy fivére van. Észak-Karolina államban lakik, három gyermek édesapja, nem hivatalos tagja a B. G. Társaság-

nak. Két különböző társaságban dolgozik azért a célért, amelyre föltette életét: Afrika és Ázsia éhezőinek egészségügyi és szociális helyzetén szeretne javítani. F. Graham ezután 2Kron 33,1–19 alapján prédikált: »Manassé – a Biblia egyik leggonoszabb embere – Ezékiás király gyermeke volt. 12 évesen lépett apja örökébe, s tudatosan mindent apja emléke ellen tett: bálványokat készítettett, pogány varázslatoknak, babonáknak hódolt. Mintha szándékosan hívta volna ki maga ellen Isten haragját, mintha öklét rázta volna Isten felé. Nem elégedett meg saját gonoszságával, másokat is bűnre csábított, tettei gonoszabbak voltak a pogányokénál... Ti is bűnösök vagytok – folytatta az igehirdető –, ha nincs időtök a szomszédotokra, a másik emberre. Ha elteltet magatokkal, s szívetekben nincs hálaadás. Gondoljátok csak életetekre: van pénzetek, egészségetek, gazdag és szép hazában éltek... Nemrég Mozambikban jártam, egy olyan gyülekezetben, ahol a testvérek már egy hete nem ettek, de legnagyobb bánatuk az volt, hogy a gyülekezeti termet sem tudják megjavítani. Mindenért adjatok hálát!« Franklin Graham ezután különböző igehelyeket idézve alátámasztotta azt az igazságot, hogy Isten megfizet a titkon vagy nyilvánosan elkövetett bűnökért. Manassé is a fogságban döbbsent rá bűnei súlyára. Megpróbáltatásaink idején az Úr szól hozzánk, a próba eszköz, rajta keresztül visz az út a kereszthez. Manassé is imádkozott, és az Úr megbocsátotta bűneit. Mi nem értjük az Úr Isten irgalmát, megbocsátó kegyelmét; nem vagyunk képesek felfogni, hogy egyszerűen csak el kell fogadnunk azt, amit ő ingyen ad. Nem számít érdemnek az imaházba járás, a bibliatanulmányozás, de még az énekkari tagság sem, őt kell magunknak elfogadni. Jézus a megmenekülés egyetlen lehetősége. A kegyelmet nyert Manassét Isten visszaállította eredeti helyére. Veled is ezt teszi. Biztos vagy abban, hogy meg vagy váltva? Biztos vagy örök életedben? Engedd meg Jézusnak, hogy visszaállítsa uralmát az életedben!

Befejezésül Franklin Graham a döntésre vágyókért imádkozott. Az elhangzott igehirdetést *dr. Haraszti Sándor* testvér tolmácsolta páratlan beleérző képességgel, kitűnően. Az összevont énekkar jó ízléssel válogatott, gazdag lelkeségű énekekkel szolgált *Gerő Erik* vezetésével. Orgonán játszott *Lukács Géza* és *Tóka Szabolcs*.” N.S.

Farkasok báránybőrben 8. rész

Uralkodó emberek a gyülekezetekben

Képtelen elvárások

Egészséges keresztyének tudják, hogy kegyelemből váltattak meg. Azt is tudják, hogy Isten szereti őket még akkor is, ha nem hősök, és ismételtén vétkeznek. A bűnnek az elmentéje nem az erkölcsi erősség, hanem a hit: Isten bocsánata és irgalma az ő gyermekei iránt mindig megújul. Anélkül a bizonyosság nélkül, hogy Isten kegyelme „minden reggel megújul” (JSir 3,22-23), senki sem tudna keresztyén életet élni.

Persze nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a másik tényt sem, hogy Istennek bizonyos elvárásai vannak a gyermekei felé. „Annak bizonyítéka, hogy valamit megértettünk, abban áll – ő szent egyszerűség! –, hogy tesszük!”, sóhajtott Kierkegaard.

Mindezek az elvárások gyakran a prédikáció és a lelkigondozói beszélgetés témái. Egy keresztyén felé a mindenkori környezete is különösen nagy igényeket támaszt, és a legtöbbször nagyon megerőltetik magukat, hogy megfeleljenek ezeknek az elvárásoknak. Örömet akarnak szerezni Istennek, és tisztelni akarják őt, és nem akarnak a pásztoroknak és a keresztyén barátaiknak csalódást okozni. Az a szép, hogy Isten és az emberek megbocsátanak nekik, ha hibát követnek el, és mindig megkapják az újakezdés lehetőségét. Mindenesetre így működik akkor, ha minden a normális és „igei” merben folyik.

Azonban ha egy uralkodó személy megjelenik a színen, akkor a helyzet alapvetően megváltozik. Neki ugyanis mindig mértéktelen és teljesen kiszámíthatatlan elvárásai vannak. Az uralkodó személyek megkövetelik áldozataiktól, hogy mindig és mindent latba vessenek ezen követelmények teljesítésére. Ha az ember az egyik pontot teljesítette, kiderül, hogy az uralkodó személy tulajdonképpen valami egészen mást akart; aztán jön valami harmadik stb. Ha a környezete már levegőt sem kap, akkor a dolgot büntudat ébresztésével elintézi.

Ha az uralkodó személy a követők seregét nyerte már meg, és valami vita merül fel, megkívánja a „barátaitól” a teljes bevetést a harcra a gyűlölt ellenség ellen. Sokan vannak, akik később – miután egyszer

már megmenekültek az uralkodó személy karmai közül – keserűen megbánták, amit annak idején mondtak és tettek. De a harc hevében olyannyira fel vannak izgatva és manipulálva, hogy szinte nem is tudják, mit tesznek. Már csak azon vannak, hogy megvédjék a vezetőjüket, és tovább vigyék az ő ügyét. Az állandó elvárás nyomása alatt állnak. Csöng a telefon, levelek jönnek, megbeszélésekre kell menniük. Minden arra megy, hogy a követőknek mind nagyobb áldozatot kell hozniuk, hogy a mindig hatalmasabb és esztelenebb követelményeknek eleget tegyenek.

Az élő keresztyénség valami egészen más. Isten elvárja ugyan tőlünk, hogy megtartsuk a parancsolatait, és az Úr Jézust kövessük. Olykor persze bizonyára zátonyra futunk, mert elveszítjük ezt a célt a szemünk elől. De a döntő az valami más: Jézus Krisztus az abszolút tökéletes. „...szent, ártatlan, szeplőtelen...” (Zsid 7,26) Ő tökéletes, és „tegnap, ma és mindörökké ugyanaz” (Zsid 13,8). Tökéletlenségünkben és a bűneinkkel együtt mégiscsak örülhetünk Jézus Krisztus nagyságának. Egyedül ő elégíti csak ki Isten elvárásait. Azért szól az Atya a mennyből a néphez a Jordánnál, és a tanítványaihoz a megdicsőülés hegyén: „Ez amaz én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm.” (Mt 3,17 és 17,5)

Összefoglalva: Istennek vannak elvárásai velünk szemben. Törekszünk ezeknek eleget tenni, de ha csődöt mondunk, ő megbocsát. Azért tudunk „örülni az Úrban mindenkor” (Fil 4,4), mert ő mindig ugyanolyan tökéletes.

Ha azonban egy uralkodó személy Isten helyére teszi magát, és olyan követelményeket támaszt, amiket csak Isten támaszthat, ha ehhez még az elvárásokat mérhetetlen magasságokba emeli anélkül, hogy rögtön megbocsátást is kínálna, s ezen a módon büntudatot ébreszt, így a követői olyan helyzetbe kerülnek, amiben a legerősebb ember is összetörik. Az ilyen követelmények nyomásától való megszabadulás az előfeltétele annak, hogy az ilyen ember áldozatai szabadon lélegezzenek.

Edin Lovas

(fordította Kurucz Lidia)

Gyülekezetkritika

– És hogy érzitek magatokat az új testvérek között? – Elkomorodott, majd csak egy szót mondott: – Szűnyogszűrők.

Meghökkenem. Első pillanatban nem is értettem megjegyzését, csak amikor Jézus egy igéjével magyarázta: „megszűritek a szűnyogot és elnyelitek a tevét” (Mt 23,24). S hogy egészen megértsem, részletekkel is szolgált. Elmondotta, hogy az ottani közösségben szívesen, lelkendezve fogadták mindkettőjüket, de néhány hét múlva ilyen kifogásokkal zaklatták őket: felesége miért jár fodrászhoz? S ő, mármint a barátom, miért mutatkozik gyakran rövidnadrágban?

– Eleinte azt hittem, hogy tréfálnak vagy ugratnak, de aztán meg kellett látnom, hogy ott ez a „hívőség” mértéke, sőt, ez a szórakozásuk: a szűnyogszűrés. Én nem ilyen kicsinyesnek ismertem meg Jézusomat! Elkedvetlenedtünk, majd lassan elmaradtunk a közösségből.

Arra gondoltam, hogy ezek a jó szűnyogszűrők talán többet ártottak Krisztus ügyének, mint az üldözői.

(...) mit ér Jézusnak egy ember? Mít ér egy gadarai megszállott (ma örült), akit senki sem tudott megfékezni, se megkötni? Megér neki egy viharos utat a tengeren – felé. Hallatlan küzdelmet – vele. És kétezer disznót, amelyek a gadarénus miatt a tóba rohannak. Jézusnak ennel is többet ér egy ember: önmagát kereszthalálra adja minden emberért.

Ó, mi szűnyogszűrő nemzetség, akik olyan készségesen esünk egymás fejének, hogy azt jól megmosuk – sőt: közben meg is cibáljuk –, sose láttuk még Jézust tanítványai poros és piszkos lába előtt térdelni, dereka körül a rabszolga kötényével? Mert ez a jézusi nagyvonalúság: a lehajló szeretet képe, a szolgáló Szeretet egyetlen hiteles mozdulata... Bocsásd meg a mi szűnyogszűrő kicsinyeskedésünket, amiről azt hittük: keresztyénség. Bocsásd meg a mi konkolytépő, gyomláló lelkületünket, amivel és hányszor a búzát is kiszaggattuk. Hogy egy-egy zsenge, zöldellő lelkecskét azzal vádolunk: még zöld, ahelyett, hogy azon ujjonganánk: már zöld.

(Gyökössy Endre:

Mai tanítóány imája a holnapért)

IFIROVAT

Élőben jelentkezünk!

Aki ismerte Jézust

Három ember meghal és felmennek a mennybe. Be is akarnak menni, de a kapuban egy ember megállítja őket.

- Ki vagy te? - kérdezi a kapuban álló az első embert.

- Én egy híres evangélista vagyok, sok könyvet írtam, még televíziós szolgálatom is volt, és általam sok millió ember ismerte meg az Úr Jézust.

- Na ez mind szép és jó, de mondd csak, ismered az Úr Jézust?

- Persze hogy ismerem, hiszen mint már mondtam, én híres evangélista vagyok!

- Na és te ki vagy? - kérdezte a második embertől.

- Én híres pásztor vagyok, egész megagyülekezeteket pásztoroltam a földön, az istentiszteleteinket is sok millió ember nézte a különféle televíziós csatornákon.

- Na, ez valóban csodálatos! De mondd csak, ismered az Úr Jézust?

- Persze hogy ismerem, hiszen én híres pásztor vagyok!

- Na és te ki vagy? - kérdezte a harmadik embert.

- Amint azt magad is látod, én egy egyszerű öregember vagyok. Az életem gyorsan elmúlt, és ez idő alatt nem is tudtam semmi maradandót alkotni. Nem lettem híres prédikátor, sem gazdag, hanem egy kis házikóban éltem hosszú éveken át. Sokat imádkoztam és azon igyekeztem, hogy hűséges maradhasak az én Istenemhez.

- Na és ismered az Úr Jézust?

- Igen, Uram, ismerlek téged.

Ti Mesternek hívtok, és nem kérdeztek engem.

Útnak neveztek, és nem jártok rajtam.

Világosságnak hívtok, de nem néztek rám.

Hatalmasnak neveztek, és nem félték tőlem.

Ha egyszer örökre elvesztek, ne okoljátok engem!

(Lübeck: Jézus panasza)

Igazat prédikálni

Nyíltan meg kell vallanom, hogy magam szereztem egy keserű tapasztalatot. Előbbi szolgálatomban bizonyos nézeteim voltak, amelyekről azt hittem, hogy saját önálló gondolataim. Pedig mások már előbb is kifejtették azokat, anélkül, hogy én tudtam volna róla. Én új és eredeti gondolatoknak hittem enyéimet, és az volt a meggyőződésem, hogy hatásuk megragadó és lebilincselő lesz. Tudtam, hogy erről a tárgyról azelőtt nem szoktak beszélni abban a gyülekezetben, ahol szolgáltam, és így őszintén megmondtam az embereknek, amit gondoltam.

Testvéreim, jó, ha az ember őszinte, de nekünk teljes bizonyosságára van szükségünk, és fájdalmas tapasztalat mondatja velem: ha becsületesek akartok lenni, ne prédikáljatok semmit, amit térden állva végig nem gondoltatok és meg nem fontoltatok Isten előtt! Szolgálatotok nagy felelőssége folytán legyetek becsületesek, és ne prédikáljatok semmit, amit Isten jelenlétének tiszta világosságában szívetekben meg nem forgattatok!

Ha ezt szolgálatom elkezdésekor megmondtam volna nekem valaki, és elég értelmes lettem volna ahhoz, hogy megfogadjam az intelmet, akkor életem egyik legkeservesebb esetétől megkímélhettem volna magamat. Felismertem tévedésemet, és megszübadultam tőle; de nem ez volt a legszomorúbb, hanem az, hogy férfiakat és nőket olyan tévedésbe vittem, amelyből azután nem tudtam őket újra kivezetni és az igazságról meggyőzni. Sokkal könnyebb az embereket megtéveszteni, mint azután később helyreigazítani, mert az emberi szív szereti a tévedést.

Egy fiatalemberre gondolok most, aki osztálytársam volt a teológián - a legragyogóbb diák volt, kétségkívül a legjobb reményekre jogosított, de nem volt világos gondolkodó. Szellemileg tőlem függött, s amit én kigondoltam, azt egyszerűen elfogadta, semhogy alaposan ellenőrizte volna. S mi lett az eredmény? - Én magam megfordultam, de őt nem képes többé senki tévedésünkről meggyőzni. És ez az ember ma, miután kis ideig fényes lelkészi munkát fejtett ki, emberileg szólva örökre elveszett a szolgálatra nézve. Mikor utoljára találkoztunk, ezt mondta nekem: „Ha álláspontomról nyilatkoznom kellene, a legőszintébben azt kellene vallanom, hogy a keresztyénséget illetőleg gnosztikus (tagadó) vagyok.” Azt hi-

szem, hogy ezt a rendkívül tehetséges embert elsősorban az én vétkem folytán veszítette el az egyház és szolgálat. Isten megadta nekem azt a boldogságot, hogy sok más embert meggyőzhettem az igazságról, de ezt a barátomat sohasem tudtam megtérésre juttatni.

Fájó szívvel, kérve kérek hát benneteket, testvéreim: óvakodjatok, óvakodjatok azon a felelősségteljes órhelyen, amelyre Isten állított titeket, nehogy olyasmit hirdessetek, amit a háromszor szent Isten jelenlétében nem vizsgáltatok meg és nem találtatok egészen biztosan és kétségtelenül igaznak!

Reuben Archer Torrey
(1856-1928, amerikai evangélista,
lelkész, pedagógus és író)

Lelkiismeret

*Gyönge pillanataidban légy erős,
erős óráidban gyöngiülj el,
valld be, ha reszketsz,
és szívedben liúttat a vér,
ha szemhéjadat könnyek feszítik,
sírj, kiálts, panaszkodj,
ne zárd palackba a fájdalmadat!*

*Szenvedj hangosan, dörömbölj,
a néma kín méregként megől,
ne játszd a bátrát,
ess el, ha löknek,
és ha feltápáskodsz,
ne mondd, hogy semmiség!
A fegyelem rabruháját vedd le,
légy anyaszült,
vállald csapzott, megroggyant magad,
és üvölts, ahogy a torkodon kifer!*

Agai Ágnes

Igazat beszélsz-e?

Miközben egy misszionárius prédikált a hinduk között, egy asszony fölkelt, majd eltávozott. Rövid távollét után visszatért, és még élesebben figyelt, mint azelőtt. A beszéd végén a misszionárius megkérdezte, hogy talán azért ment-e el, mert nem érdekelt a tanítás. A hindu nő ezt válaszolta: „Annyira érdekelt az a csodálatos dolgok, amiket hirdettél, hogy kimentem és megkérdeztem a kocsisodtól, vajon tényleg igazat beszélsz-e, és hogy ott-hon is éled-e, amit mondasz. Azt felelte, hogy igen, ezért visszajöttem, hogy ismét meghallgassalak.”

Pengetőstalálkozó volt Dunaharasztin

Tremoló, stimmelés, andante, ritartandó, pengetve, mandola, bendzsó, autoharp – mind-mind ismeretlen szavak a beavatatlanok számára. Nem úgy a pengetős zenét régóta vagy csak nemrégőtől gyakorló zenészek számára.

Május 8-án, vasárnap délelőtt és délután zsúfolásig megtelt a dunaharaszti baptista imaház érdeklődőkkel és Közép-Magyarország régióból érkező pengetősökkel. Az ötlet *Polányi Jánostól* ered, ugyanis egy éve összegyűjtött 10-15 fiatal (!), és a zenei elméleti képzés mellett elsajátították a mandolinon, mandolán való muzsikálás alapjait. Az így kibővült pengetőszenekar rendszeresen szolgált a gyülekezetben, sőt meghívásokat kapott más gyülekezetből is. Látva a 40-es 50-es évek mandolinzenéje iránti érdeklődést, elkezdte szervezni egy legalábbis regionális zenei találkozó létrejöttét. Felhívására régi zenekarok kezdődtek újjászerveződni, de például egyik zenekar három városból szerveződött. Délutánra Monorról, Rákoscsabáról, Pesterzsébetről, Órbotyánból, Vácról, Aszódról érkeztek testvérek, hogy együtt dicsőíthessék hangszereikkel Istenünket. Az istentiszteleti alkalmon minden zenekar ismertette múltját, jelenét, lelkes jövőbeli folytatását, és három-négy zenei szolgálattal járult hozzá az alkalom áldásaihoz. Olyan régi énekek hangzottak el, mint Testvérem, jöjj velem; Ó, mily hű barátunk Jézus; Kedves otthon; Legyen szívünk vidámsággal – csupa szívet melengető szép régi ének! Végül a 62 tagú összevont pengetőszenekar tette fel a koronát az egész napos gyülekezeti összejövetelre. Elhangzottak Atyánk dicsőítésére az alábbi énekek: *Händel*: Halleluja, Tyroline, Napfény ömöl..., Halld Jézus hangját és Többet ér egy szikra hit kezdetté énekek. Anyák napja révén külön kívánságra *Békefi Pál* szerzeménye, az Édesanyám is szinte gyakorlás nélkül elhangozhatott.

A zenei szolgálatok mellett közreműködött *Kovács Ferencné Szabó Lőrinc* Zene című versével, valamint színes és színvonalas volt a Bluegrass zenei

együttes szolgálata a helyi gyülekezetből. Az igehirdetés, amelyet *Plank József* helyi lelkipásztortól hallottunk, arról szólt, hogy az imádatához, a dicsőítéshez bensőséges, mélyről származó kapcsolat kell Istennel, így lesz áldás az Isten imádata életünkben.

Amikor kocsimmal hazafelé mentem, egy gyülekezetünkbe újonnan járó testvérrel újraénekeltek az úton azokat az énekeket, amelyeket most Dunaharasztin hallottunk és gyermekkorunktól ismerünk, de ma is ott van és újraeledezik a szívünkben.

(A pengetőstalálkozón elhangzott zenei számok letölthetők a www.jezusazur.hu honlapról.)

Egy örömteli résztvevő Aszódról

H I R D E T É S E K

♦ **Tóalmási felhívás.** Isten kegyelméből a tóalmási Élet Szava Táborban az Andrassy-kastély bizonyos részei felújításra kerülnek. A munkák előkészítéséhez (pl. sittelhordás) fizikai segítségre van szükségünk június hónapban. Gyülekezeti csoportok segítségével imádkozunk.

Továbbá olyan gyülekezeteket keresünk, akik szívesen fogadnának örökbe egy-egy szobát, termet. Ez az örökbefogadás a szobák, termek felújítását jelenti, ahol nemcsak a fizikai munkában kapunk segítséget, hanem az anyagok megvásárlásában is.

A munkacsoportok étkeztetését és szállását örömmel vállaljuk.

Bővebb információ kérhető: *Mészáros András* +36 20 773 9402; ameszaros@eletszava.org; www.eletszava.org.

♦ **Eladó ház** Tóalmás gyógyvíz üdülőtelepen, az egyházi üdülőtelep közelében, kétszintes, téglából épült, összkomfortos, minden igényt kielégítő nyaraló hatmillió Ft-ért eladó, mely lakóházként is használható.

Érdeklődni lehet a +36-70-7025318 telefonszámon.

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

SZADA: 2010. október 16-án kísértük utolsó földi útjára **Juhász Jánosné** (sz. **Dombi Eszter**) testvérnőnk. A 71. életévében, hosszú betegség után elhunyt testvérnőnk élete megpróbáltatásait, testi-lelki szenvedéseit, betegségét a betegágyán is példamutató keresztyéni türelemmel és alázattal viselte. Temetésén *Baranyi László* lelkipásztor szólt a vigasztalás igéit.

– 2011. február 7-én búcsúztunk a 76. évében elhunyt **Kalán Erzsébet**től, aki veleszületett süketnéma volt, de a gyülekezeti alkalmakon rendszeresen részt vett, míg tehetett. Az a reményünk, hogy Urunk nem hagyta magára, és őbenne megbékélve, az ő szavát megértve érte a hazahívó szó. A vigasztalás igéivel *Baranyi László* lelkipásztor szolgált.

– 2011. március 31-én vettünk végső búcsút **ö.zv. Kőrösi Istvánné** (sz. **Szabó Lídia**) testvérnőnkől, akit az élet vihara messze elsodort a baptista közösségtől, ám Urunk az ő kegyelme által néhány éve visszavezette gyülekezetünkhöz. 84. évében, hosszú betegség után szólította magához Teremtő Urunk. *Baranyi László* lelkipásztor szólt a vigasztalás igéit minden jelenlévőhöz.

BÉKÉS: Április 28-án temettük **Veresné Mundrucz Erzsébet** testvért 69 évesen. Súlyos betegség után szólította haza az Úr. Férjét, **Veres Józsefet** 75 évesen, április 1-jén temettük. Egyetlen, árva lányuknak és a rokonságnak Isten vigasztalását kívánjuk. A temetéseken a gyülekezet énekesei és igével *Papp József* ny. lelkipásztor szolgáltak.

GYULA: A gyulai gyülekezet tagjaként hunyt el 90 évesen **ö.zv. Csóka Mihályné** született **Ottlakán Emília**. Temetése Kétegyháza volt május 28-án. A vigasztalás igéit *Borzási Csaba* kétegyházi lelkipásztor a Zsolt 116,12–15 alapján, és *Matuz József* gyulai lelkipásztor a Zsolt 71 válogatott versei alapján hirdette.

– 79 évesen hunyt el **Rusz János György**. Május 30-án a gyulai temetőben a vigasztalás igéit *Matuz József* hirdette a Mt 7,24–27 alapján.

Egyetlen Atyátok van, és mindannyian testvérek vagytok

A mennyei Atya egyben minden ember Teremtője és minden ember Atyja is. Ennek az igazságnak számos következménye van.

Először is minden ember egyetlen nagy családot alkot, bármennyire jelentősek is a színükben, nyelvükben, vallásukban, kultúrájukban meglévő különbségek. Ez azt is jelenti, hogy Isten nem szereti az uniformitást. Ő minden színre igényt tart, nemcsak a szürkére. És miután mi mindannyian testvérek vagyunk, nem vethetünk meg senkit, hacsak nem akarjuk ezáltal önmagunkat is megvetni.

Másrészt az is ugyanilyen egyértelmű, hogy a föld gazdagsága, gyümölcse és minden kincse az egész emberiségé. Amit birtokolok, kölcsönkaptam. Amit nem tudok használni, nem az enyém. „Azok a ruhák a szekrényeitekben, melyeket nem használtok – mondta Szent Ambrus –, nem a tiétek: a szegényeké.” Nem tulajdonosok vagyunk, csak vagyongazdálkodók.

Ha Isten minden ember Atyja, akkor ez azt is jelenti, hogy testvérei vagyunk azoknak is, akik különböző utakon igyekeznek az egyetlen Isten felé. A többi egyház, felekezet, vallás is „Isten gyermekeiből” áll. Párbeszédet folytathatunk velük, és kell is, hogy ezt tegyünk. Ez vajon azt jelenti, hogy a vallások relatív jellegét hirdetjük, beleértve a mi vallásunkét is? Ez minden hitvallásnak, misszióknak a végét jelentené. Nem, mert Jézus az Atya igazi Fia, az út, az igazság és az élet.

Miután minden apaság Isten képét viseli magán, a családi fészeknek nyitottnak kellene lennie. Az ember kötelessége, hogy gondoskodjon övéiről, de ugyanennyire fontos mások befogadása is. Mivel a családi asztal Isten asztala, más, a családhoz nem tartozó gyerekeknek is van helyük körülötte. Azokban a családokban, amelyekben máshonnan jövő gyermeket fogadnak be egy időre, vagy akár véglegesen, az apa szimbolikája a maga teljességében megvalósul: az apaság túlmegy a vérségi köteléken. „Mindannyian fivérek és nővérek vagytok”, és hasonlóképpen lesz ez a mennyek országában is. **Godfried Danneels**

Gyülekezet – közösség Újonnan értett bibliai szavak

Az Újszövetség nem tesz különbséget gyülekezet és egyház között, mint ha az egyház az egyes gyülekezetek egybefogása lenne; az egész keresztyénség gyülekezet és az egyes gyülekezet a keresztyénség megjelenési formája. A közösség görög szava: *koinonia*, s a gyülekezet pedig: *ekklészia*. A két szónak csak a német nyelvben van közös hangzása (Gemeinschaft, Gemeinde). De azért a gyülekezetnek ismertető jele az, hogy „mindenük közös volt” (ApCsel 2,45). Az alamizsnaosztogatóktól nemcsak azt kívánták meg, hogy jó hírük és élő kegyességük legyen, hanem bölcsességük is. Ennek pedig csak akkor volt értelme, ha nem vontak mindent egy kalap alá. S ezt annyira nem tették, hogy Korinthusban a szeretetvendégségeken ki-ki azt fogyasztotta, amit magával hozott, az egyik sokat, a másik keveset (1Kor 11,21). A közösség a kenyér megtörésére és az imádságra vonatkozott; a lelki javak kölcsönös adása és vevése volt ez. Egyik hordta a másik szenvedését és vétkeit, de ugyanakkor kölcsönösen vigasztalták s lelkileg gazdagították is egymást. *Luther* szenvedélyesen küzdött a lelki önzés ellen, amely titkon örül a hittestvér vétkének, mivel ezen a sötét háttéren a saját kiválósága jobban előtűnik. „Ha én a bűn nyomorúságában vagyok, véres könnyeket kellene hullajtania a másíknak, és úgy sietni segítségemre, az pedig eközben örül, és azt mondja: Én igaz vagyok Isten előtt!” Ő, nem így: „A szűz tegye korszorúját a paráznára, a kegyes asszony fedezze be fátyolával a házasságtörőt, s minden jó dolgunk legyen olyan ruha, amellyel a bűnöst betakarjuk!” Már 1516-ban ezt írja a szerzetes társai felületessége miatt bánkódó Ágostonrendi barátak, *Spentlein Györgynek*: „Ha jobbnak látod magadat a többiekénél, úgy azt ne tekintsd olyanoknak, ami csak a magadé, hanem magadat megüresítve felejtsd el, milyen vagy, s légy olyanná, mint azok közül egy, hogy így elhordozhasd a másikat.”

A „gyülekezet” szó is elvilágiasodott már. Beszélünk városi és falusi gyülekezetéről. *Zinzendorf* ezzel a mondatával: „Közösség nélkül nem létezik számomra keresztyénség” meg akarta menteni a Krisztus által kihívottak se regének eredeti értelmét a „közös” (Gemeine) szóval, s ezen a Krisztussal való élő kapcsolat által támasztott és megújult együtt tartott „gyülekezeti mag”-ot értette, amelyet nem lehet

szerkeszteni. S így a „gyülekezet” társadalmi, a „közösség” vallási fogalom lenne. Egy egyesületet a közös érdek tart együtt. Ha ez az érdek megszűnik, vagy ha az egyik tag előnye a másik hátrányának bizonyul, úgy az egyesület feloszlik. A gyülekezetet az tartja egybe, hogy minden tagnak Krisztussal van kapcsolata. S ha a hajlandóság vagy a közös gondolkodás közvetlenül nem kapcsol is egybe, mindegyiktől vezet egy összekötő szál Krisztushoz, s rajta keresztül a hittestvérhez. Az igazi gyülekezetet éppen azért nem pusztítja el a véleménykülönbség. Ahogyan a mágnes ereje a vasszilánkok összefüggéstelen halmazát erővonalakba rendezi, úgy alakítja Krisztus ereje a legkülönbözőbb embereket és képességeket élő gyülekezetté. Balga cselekedet lenne, ha valaki azt hinné, hogy lemondhat a mágneses erőről, s a vasszilánkokat az erővonalak formájában leragasztaná. Esztelen dolog, ha valaki a keresztyén gyülekezet kétségtelenül szükséges rendjét úgy rögzítené, hogy a gyülekezet tagjait Krisztus többé ne mozgathassa.

Gerhard Schade

A BÉKEHÍRNÖK 2011. második félévi előfizetési díjai

Legyen otthonában a Békehírnök! Fizessen elő a baptista szellemiség hetilapjára, a Békehírnökre!

Aktuálisá vált a féléves előfizetéssel rendelkezők számára az idei második félév befizetése.

Előfizetési díjak:

- csoportos előfizetéskor 3800 Ft,
- egyéni előfizetéskor 4000 Ft.

Régi és új előfizetőinket kérjük, hogy a megrendelést és az előfizetési díjat juttassák el a gyülekezeti iratterjesztőkön keresztül vagy a 11706016-22163851-es csekkszámára a Kiadóhivatalba (1068 Budapest, Benczúr u. 31.)! Telefon: 352-9993/172 mellék, baptifon: 06-20-886-0002, budaihella@baptist.hu. A lap folyamatos postázása érdekében kérjük a második félév díját 2011. június 15-ig beküldeni! Legyen Ön is olvasója Magyarország legrégebbi egyházi hetilapjának!

Mészáros Kornél főtítkár
Dr. Szabó Zoltán gazdasági igazgató